THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA,
524 Henry Ave., S. E.,
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XII, No. 5 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. DECEMBER 1, 1935 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Dankbaar Gedenken Van Den Naam Des Heeren

Alsdan spreken, die den Heere vreezen, een ieder tot zijnen naaste: De Heere merkt er toch op en hoort, en er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven, voor degenen, die den Heere vreezen, die aan Zijnen Naam gedenken.
Mal. 3:16.

Alsdan! . . . .

Een tijd van nood was't, van bangen nood!

En onder zulke omstandigheden mochten zij, die den Heere vreesden, gaarne elkander opzoeken, in elkander's gezelschap verkeeren, om een iegelijk met zijn naaste te spreken; over den nood der tijden zeer zeker!

Neen, de druk van dien tijd was niet in elk opzicht te vergelijken met den nood der tegenwoordige malaise.

Als ook dit jaar Gods gemeente aan het einde van het seizoen naar gewoonte samenkomt om den Naam des Heeren te prijzen en Hem hare dankbre hulde te brengen, om te bezingen den lof van des Heeren Naam, zooals die in al de werken Zijner handen ook in dit tijdelijke leven en ten opzichte van de aardsche en stoffelijke dingen tot openbaring komt, dan is het niet onder den druk van gesloten hemel-vensteren, van schaarschte en hongersnood, dat der geloovigen loflied ten hemel rijst. De hemelen dropen vettigheid, de aarde bracht overvloedig-lijk voort, koren en most, olie en wijn; er is brood voor den eter, en wijn tot verheuging des harten. De schuren zijn tot berstens toe gevuld . . . .

God van den hemel liet Zich niet onbetuigd, gevende regen en vruchtbaarheid en vroolijkheid des harten!

Anders was het *toen,* in de dagen waarvan de profeet gewaagt. 't Land zuchtte onder den vloek. Gods toorn en gramschap werden uitgegoten over veld en beemd. De vensteren des hemels deed de Heere niet open. 't Gras verdorde en 't graan verschroeide eer 't nog aar had geschoten. En wat nog opschoot van de vrucht des lands werd afgevreten voor de sprinkhaan. De schuren waren ledig. Mensch en beest zuchtten onder den druk van Gods hand. Het land overvloeiende van melk en honig was verkeerd in een dorre woestenij! . . . .

Alsdan! . . . .

En toch er was overeenkomst tusschen toen en thans.

Toen als nu waren er, die luide murmureerden, die den Naam des Heeren niet gedachten, die Hem niet vreesden, schoon ze den naam van Israel droegen en behoorden tot het volk, dat de Heere Zich ten erve verkoren had . . .

Toen als nu waren er velen in den lande, die, een iegelijk met zijn naaste, dagelijks spraken over den nood der tijden, die klaagden en jammerden vanwege den druk en de ellende, die in de herinnering terug riepen dagen van overvloed en voorspoed en op een tijd van nieuwen welvaart hoopten; doch die om den Naam des Heeren zich niet bekommerden. O, ze wilden zich naar zekere uitwendige vormen van godsdienst nog wel schikken, indien er voordeel aan verbonden was om alzoo den Heere te dienen. Ze wilden in dezen tijd van nood zich zelfs wel verootmoedigen en openlijk belijden, dat ze in dagen van voorspoed den Heere en Zijnen dienst hadden verlaten, indien zulke verootmoediging slechts den druk kon opheffen en welvaart in den lande terug roepen. En ze hadden zich verootmoedigd. Een tijdlang gingen ze in het zwart. En ze hadden gebeden om verlichting van den druk, om terugkeer van welvaart en overvloed!

En de Heere, die het harte kent, had niet gehoord!

En Hij had de vensters des hemels niet ontsloten op hun geroep! De nood duurde voort. Er kwam geen verlichting van den druk!

En de gedachten van veler harten waren openbaar geworden!

Want diezelfde bidders, die in het zwart gingen en rouw bedreven voor het aangezicht des Heeren, murmureerden thans tegen den Heere. Het was immers te vergeefsch om God te dienen! Wat nuttigheid was het, dat ze Zijne wacht waarnamen en dat ze in het zwart gingen voor het aangezicht des Heeren?

Was het niet beter den Heere te verlaten? Mochten de hoogmoedigen niet welgelukzalig worden geacht? Werden zij, die goddeloosheid bedreven niet gebouwd? Was er geen ontkoming voor hen, die den Heere verzochten? . . . .

Zoo spraken zij, die om eigen voordeel den Heere zochten; die Hem echter niet vreesden.

Alsdan! . . . .

In zulk een tijd van nood en druk!

Een tijd ook van veel opstand en murmureering tegen den Heere!

Alsdan kwamen ook zij, die den Heere vreesden, tezamen.

Om te spreken, een iegelijk met zijnen naaste.

Te spreken in de vreeze des Heeren!

En Zijnen Naam te gedenken!

Dankbaar gedenken aan den Naam des Heeren!

Zoo deden het de vromen uit den ouden dag tegenover de goddelooze murmureerders, die om stoffelijke welvaart alleen den Heere wilden dienen.

Zoo past het den geloovigen, die den Heere vreezen, ten allen tijde en onder alle omstandigheden, in voorspoed en in tegenspoed, in tijden van welvaart en overvloed, maar ook in perioden van nood en ellende, in dagen van blijdschap maar ook in de ure van smart, in gezondheid, maar ook in krankheid, als 't pad effen is maar ook als 't door de diepte gaat . . . .

En zoo is 't den Heere aangenaam!

Want zoo zegt het de tekst hier. Naar het oorspronkelijke mogen we lezen: Alsdan plachten zij, die den Heere vreezen, te spreken, een ieder tot zijnen naaste; en de Heere merkte op en hoorde, en er was een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven, voor degenen, die den Heere vreezen en voor degenen, die aan Zijnen naam gedenken.

Men kwam dikwijls samen.

Gods volk zocht Gods volk en die dagen van druk en moeite. Zij, die den Heere vreesden, zochten elkander op en verkeerden veel in elkanders gezelschap. Niet slechts op een bepaalden dankdag of biddag, maar dagelijks werden ze tot elkander aangetrokken. Niet slechts de nood der tijden, maar ook het goddelooze roepen dergenen, die den Heere niet vreesden en die Hem slechts om stoffelijke welvaart wilden dienen en danken, dreef hen tot elkander uit. En dan spraken ze veel met elkander. De harten gingen open en de monden vloeiden over. En, o, zeker, dan liep het gesprek niet in het abstracte over de werken Gods en de eere van Gods Naam, afgedacht van de omstandigheden, waarin men verkeerde. Dan wees men elkander ook op de geslotene hemel-vensteren en de verdroogde velden. Doch van dit alles gewaagde men dan in verband met den Naam des Heeren!

Jehova's Naam!

Hij toch is de God van Zijn volk, eeuwiglijk en altoos!

De alleen Zijnde is Hij, Die in Zichzelven is. De volkomen Zelfgenoegzame, die in Wezen en werken de eeuwig onafhankelijke God is. Hij is de God, Wiens alle macht is in hemel en op aarde, Die alle dingen doet naar Zijn vrijmachtig welbehagen, tot wien niemand zeggen kan: wat doet Gij? En Hij is de Alwijze, Die van eeuwigheid alles heeft aangelegd op het door Hem tevoren bepaalde doel en met absolute zekerheid dat doel bereikt. Ook is Hij de eeuwig Onveranderlijke, onveranderlijk in Zichzelven, onveranderlijk ook in Zijn eeuwig Verbond met Zijn volk, dat Hij zich vóór de grondlegging der wereld ten erve heeft verkoren. Dat volk heeft Hij lief met een eeuwige liefde, bemint Hij om Zijns Zelfs wille, met eene liefde, die geen prijs te groot acht, zelfs tot den dood Zijns Zoons, om haar voorwerp te verlossen van zonde en dood en in eeuwige heerlijkheid voor Zijn aangezicht te stellen . . . .

Dien Naam gedenken de vromen!

Van dien Naam spreken zij, die den Heere vreezen, als ze samen komen en in elkanders gezelschap verkeeren. Van dien Naam willen ze spreken, inplaats van bittere klacht te uiten, ook in tijden van bangen nood.

En dat niet allereerst om elkander te troosten met de gedachte, dat de Heere den druk kan verlichten en machtig is om welvaart in het land terug te roepen; maar om ook in den druk der tijden Zijn Naam te zien, en ook zoo dien Naam te erkennen, te loven en te danken, zich in dien Naam te verblijden en op dien Naam te vertrouwen. Die Naam toch is geen astractie, maar tastbare werkelijkheid. Die Naam heeft Hij ons geopenbaard in Zijn Woord, in onzen Heere Jezus Christus; maar die Naam wordt ons ook verkondigd in al de werken Zijner handen. Hij omringt ons. Hij is nabij. Hij is geschreven op alles, wat geschiedt. Die Naam wordt niet slechts openbaar in voorspoed, maar ook in tegenspoed; niet slechts in rijkdom, maar ook in armoede; niet alleen, als de regen rijkelijk de velden drenkt, maar ook als de vensteren des hemels gesloten zijn; niet slechts als een overvloedige oogst ons nieuwe schuren doet bouwen, maar ook als de velden geen spijze voortbrengen; als er overvloedig werk gevonden wordt voor onze hand om te doen, maar ook als de raderen der industrie stilstaan, in gezondheid en in krankheid, ja, in leven en in sterven, over en altijd hebben we te doen met dien Naam des Heeren en in den diepsten zin des woords met niets anders!

En danken, waarachtig danken, is het erkennen van dien Naam!

Waarachtig danken is nooit, kan nooit afhankelijk zijn van uitwendige, stoffelijke dingen! Dit mag zoo zijn bij die nuttigheids-vromen, die in hun God niet anders zien dan een middel om hunne schuren te vullen en met stoffelijke welvaart hen te verrijken. Nooit is dit het geval daar, waar de waarachtige vreeze des Heeren in het harte leeft.

Daar gaat het niet om dingen, maar om den Naam des Heeren! En dien Naam des Heeren gedenkt men.

Daar verstaat men, dat die Naam des Heeren altijd goed is, ook als Hij tot openbaring komt in lijden en druk, in oordeel over eene goddelooze, van Hem verre vliedende wereld; en dat daarom ook in dien druk en dat lijden en in dat oordeel de Naam des Heeren moet worden geprezen.

En daar weet men ook, dat die Naam ook in moeite en tegenspoed naar het tijdelijke de openbaring is van den God onzer volkomene zaligheid, die ons Zijn eigen Zoon heeft gezonden en Hem tot in den dood toe niet heeft gespaard, die ons met Hem alle dingen zekerlijk zal schenken en ons alle dingen ter eeuwige zaligheid doet gedijen!

Daarom zingt men daar blij met dankbre psalmen:

Laat ons alom Zijn lof ontvouwen!
In Hem verblijdt zich ons gemoed;
Omdat wij op Zijn Naam vertrouwen,
Dien Naam, zoo heilig, groot en goed!

En dan viert men dankdag, dag bij dag!
Gedenkende den Naam des Heeren!

Gezegende samenkomst der vromen!

Blijde tente dergenen, die den Heere vreezen!

Hoe liefelijk is 't te wonen bij hen, die den Naam des Heeren gedenken, die voor Zijn aangezicht vreezen, die dien Naam des Heeren mogen aanschouwen in al, wat Hij doet!

Hoe geheel anders is het onderling spreken dergenen, die den Heere vreezen, dan de omgang met de vleeschelijke huichelaars, die Hem zoeken om brood, om stoffelijke belangen, om welvaart en genot, om geld en goed; die Hem uit nuttigheids-beginsel dienen! Daar droefheid naar God, hier droefheid der wereld, den dood werkend; daar een zoeken van God om Zijns Naams wil, hier een roepen om God om eigen voordeel; daar een zien van Gods Naam ook in het lijden, hier een verwenschen van een God, die geen voorspoed zendt op hun geroep; daar psalmen in den nacht, hier murmureering en rebellie tegen den levenden God! . . . .

Hier onrust en wanhoop bij 't verlies van 't aardsche goed; daar de vrede, die alle verstand te boven gaat en de blijde hope der eeuwige zaligheid!

En die waarachtige droefheid naar God, dat zoeken van God om de heiligheid en grootheid en goedheid Zijns Naams, dat zien van God ook in bange tijden en temidden van drukkenden nood, die dankbare erkentenis, dat Hij eeuwig goed is, die psalmen in den nacht, die door niets te storen vrede en die blijde hope, 't ligt al in de vreeze des Heeren, in het waarachtige, welbewuste vreezen voor Zijn aangezicht. Die vreeze toch bestaat in 't kennen van dien God, Die te vreezen is en te prijzen boven alles in der eeuwigheid. Hij is de levende God, Die waarlijk God is, Die alle dingen heeft gemaakt om Zijns Zelfs wille, Die alle dingen doet om de eere Zijns Naams, Die niet bestaat om onzentwil, maar on Wiens wil wij zijn. Die vreeze is het heilig beven voor Hem, Wiens majesteit tot boven de hemelen is, Die ook 't harte kent en kan doorgronden en Die waarheid in het binnenste eischt. Die vreeze is het, Die ons in ontzetting voor Zijn aangezicht doet neerzinken in 't stof, verslagen en verbroken van hart en geest vanwege onze zonden, met de bede in 't hart en op de lippen: "O, God! wees mij, zondaar, genadig!" 't Is ook de vreeze der kinderlijke liefde, die Hem boven alles eert, met inspanning van alle krachten zoekt en niet rusten kan, eer ze Hem heeft gevonden in al de volheid Zijner rijke genade in het aangezicht van Jezus Christus; die Hem gevonden hebbende als 't hoogste, als 't eenigst Goed, Zijn gunst beter acht dan d'uitgezochtste spijzen en Zijne goedertierenheid beter dan het leven . . . .

De vreeze des Heeren zoekt altijd en overal God, Zijn Naam! . . . .

Wil altijd Zijn eer!

Rust altijd in Hem!

Vandaar de drang dergenen, die den Heere vreezen, in tijden van druk en lijden, als de goddeloozen murmureeren tegen den Allerhoogste, om elkander te zoeken en met elkander te spreken!

Vandaar 't genot van het wonen in de tenten der rechtvaardigen!

Alsdan plachten zij, die den Heere vreesden, dikwijls elkander op te zoeken en te spreken, een ieder tot Zijnen naaste . . . .

Is 't wonder? . . . .

Gode welbehagelijk verkeer!

Want de Heere merkte er op; als degenen, die Hem vreezen, elkander zoeken om een iegelijk met zijn naaste te spreken, dan neigt Hij Zijn oor!

Hij hoort!

Ver van 't goddeloos geroep der vleeschelijke huichelaars is Hij; hun gebed veracht Hij en hun offerande is Hem een gruwel. Want Hij laat Zich niet bespotten, ook niet door 't zwarte kleed van uitwendige boete; waarheid eischt Hij in het binnenste.

Maar Hij woont bij degenen, die Hem vreezen, die Zijnen Naam gedenken. Hun gebed en dankzegging, hun spreken onderling van Zijn Naam, zoo heilig, groot en goed, hun verootmoeding en verbrijzeling des harten, hun vertrouwen op Hem en zoeken van Hem, hun verheerlijking van Hem in al Zijn doen, 't is Hem welbehagelijk, eene offerande van een welriekende reuke. Hij neigt Zijn oor, Hij merkt op hun spreken, Hij hoort . . .

En zooals hun spreken en gedenken van Zijnen Naam Hem welbehagelijk is, zoo worden ze Zijn gunst gewaar en doet Hij hen Zijn liefelijke gemeenschap smaken.

En er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht!

Straks zullen ze het onderscheid zien tusschen den rechtvaardige en den goddelooze, tusschen dien, die Hem dient en dien, die Hem niet dient! Als 't gedenkboek wordt geopend! . . . .

Dan zullen ze eeuwiglijk bij den Heere wonen!

Om te loven den Naam huns Gods!

Halleluja! H.H.

EDITORIALS

Evangelie En Evangelie

We lazen onlangs in de *Kerkbode voor Drente en Overijsel* het volgende stukje, dat overgenomen werd uit de Amsterdamsche Kerkbode en geschreven werd door een zekeren heer N. Baas:

"Nog dezer dagen kreeg ik een gereformeerd evangelisatiegeschrifje onder het oog. Ik geloof dat ik den ongenoemden schrijver ken, en ik heb hem als een vriend en broeder lief. Maar ik moet dat geschriftje toch even aanhalen om te demonstreeren hoe wij (ook de beste onder ons) steeds geneigd zijn om het Verbond om te keeren. In dat geschriftje heet het: Jezus *kan* niets beginnen, waar de mensch het in eigenwaan nog zelf af kan. Hij *kan* zijn zegen alleen kwijt, waar gebogen wordt onder zijn oordeel. *Hij kan alleen uitdeelen uit zijn rijkdom, waar leege handen gretig grijpen.*

"Als wij niet oppassen, zeggen wij nog dat dit een ernstige en treffende evangelieprediking is! Ach, lieve vrienden, dit is het evangelie van de grijpende menschenhanden, waarvan onze tijd vol is. Maar dit is niet het Evangelie van *de grijpende Heilandsarmen,* de reddende handen van Jezus. Van Jezus, Die niet als een machtelooze staat voor ons onwillige hart, maar Die dat hart verbreekt en verslaat, overwint en aan den Satan ontrukt! Zeg mij eens, wat had er van den Bezetene van Gadara moeten komen als het evangelie van de gretiggrijpende handen waar was? Wat had deze man in een house-party moeten doen? Wat had hij in Möttlingen moeten aanvangen? Wilt gij het aannemen? Wilt gij uw schuld belijden? Wilt gij van uw ziekte en zwakheden af? *Willen?* "Wat heb ik met U te doen, Jezus de Nazarener?" Maar de Heiland sprak: Ga uit van dien mensch! Ach, lieve Heere, wat had er van *mij* moeten *worden,* wat van mijn broeders en zusters, als Gij halt gemaakt had voor onze weerbarstige harten en gezegd had: "Pardon, wilt u niet, dan mag Ik u niet dwingen. Ik zou u wel willen verlossen, maar *Ik kan* niet?" Maar Gij zijt gekomen met *Uw roeping in het Verbond* en Gij hebt gezegd: Volg Mij, gij man met de gebalde vuisten! Volg Mij, gij vrouw met het wereldsche hart! Heere, laat mij eerst mijn vader begraven, laat mij eerst afscheid nemen van degenen, die in mijn huis zijn. Maar de Heere sprak met Zijn onweerstandelijk gezag: Volg Mij, *gij zijt van Mij naar Gods Verbond.* En Ik zal niet alleen u nemen, gij onwillige man, maar Ik zal uw kinderen nemen, uw kinderen, die nog niet grijpen kunnen. Zij zijn van *Mij,* doopt ze in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes! *Dat* is het Evangelie van Gods Kerk, die de verwerkelijking is van de verlossing. De Kerk, die den Heere niet gegrepen heeft, maar die van Hem gegrepen is."

De lezer zal gemerkt hebben, dat de heer Baas het bij het rechte eind heeft. Het doet ons hart goed zulke taal te lezen.

Het is taal, die slechts weinig meer wordt gehoord en die ten onzent in beginsel ook is veroordeeld door de Christelijke Gereformeerde Kerken op de Synode van Kalamazoo. Immers, als het zoo staat met het Evangelie, dan is de leer van het eerste punt, die wil, dat het een welgemeend aanbod van genade en zaligheid is voor allen, die het hooren, zeker geen evangelie.

En toch zooals de heer Baas het voorstelt is het in overeenstemming met de Schrift en met onze Gereformeerde belijdenis.

Denk alleen maar aan het korte, maar zoo schoone als kernachtige antwoord van den Heidelberger Catechismus op de vraag aangaande de heilige, algemeene Christelijke Kerk: "Dat de Zone Gods uit het ganschelijke menschelijke geslacht zich eene gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren, door Zijn Geest en Woord, in eenigheid des waren geloofs van het begin der wereld tot aan het einde, vergadert, beschermt en onderhoudt; en dat ik daarvan een levend lidmaat ben, en eeuwig zal blijven."

De kerk is ten eeuwigen leven uitverkoren.

En die ten eeuwigen leven uitverkorene kerk wordt met Goddelijke zekerheid vergaderd en bewaard.

Immers is noch die vergadering, noch die bewaring menschenwerk. De mensch, zelfs niet de prediker, wordt in het antwoord van den Cathechismus niet genoemd. De Zone Gods vergadert Zijne Kerk. En die vergadering geschiedt door Zijn Geest en Woord. Hij werkt met Zijn Geest in de harten en Hij doet Zijn machtwoord uitgaan. En dan alleen wordt Zijne kerk vergaderd.

Geen menschenwoord baat hier.

Geen menschelijke wil beslist hier.

Maar ook, als Hij door Zijne onwederstandelijke werking wederbaart en door Zijn machtwoord roept, dan keert geen mensch die vergadering Zijner Kerk.

De heer Baas schreef een waar woord en gaf er krachtige uitdrukking aan.

Vergelijk hiermee de taal van een traktaatje, dat mij onlangs op straat in de handen werd geduwd door een vriend, die ongetwijfeld meende, dat ik aan zoo iets wel bijzondere behoefte zou kunnen hebben.

Het traktaatje draagt tot opschrift: *Waarom Verkondigen Wij Het Evangelie?*

En daarop geeft de schrijver dan het volgende antwoord:

"Allereerst omdat God de Heere ons die opdracht gaf. Omdat Gods eer er door uitkomt en zondaars daardoor alleen tot bekeering komen. Christus Jezus zeide tot Zijne discipelen: 'Gaat heen en verkondigt het Evangelie aan *alle* creaturen.' Hij zelf kwam om te zoeken en zalig te maken datgene, wat verloren was, en dat is de gevallen menschheid over het rond der aarde, niet één uitgesloten."

Dit laatste zal zeker allereerst bedoelen, dat heel de menschheid verloren is. En dat zal niemand tegenspreken. In het verband is het echter duidelijk, dat deze woorden moeten dienen om ons te leeren, dat Jezus gekomen is, om alle menschen te zoeken en zalig te maken, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel. En dat is niet slechts een ontkenning van heel de duidelijke leer der Schrift, maar ook een voorstelling van een armen Jezus, die zeker faalt in zijn zoeken en zalig maken, althans wat het grootste gedeelte van zijn zoeken betreft.

Maar de schrijver vervolgt:

"Waarom verkondigen wij het Evangelie? Omdat God alzoo lief had. Omdat God geen behagen had in den dood der goddeloozen, maar hierin, dat ze zich bekeeren en leven. Omdat Jezus voor mij stierf en daarom ga ik uit om van Hem te getuigen, dat Christus kan en wil redden een iegelijk, die tot Hem komt. Jezus weende over Jeruzalem en zeide: 'Gij hebt niet gewild'. Jezus heeft in Zijne omwandeling op aarde niet *een arme* zondaar afgewezen. Neen, allen, die tot Hem kwamen om hulp, vonden het. Alleen de ongeloovigen en hardnekkigen gingen ledig heen."

Dat kan wel waar zijn, maar het is de *heele* waarheid niet. Als de bedoeling is, dat de mensch eerst tot Jezus moet komen, eer de Heiland Hem kan en wil redden, dan is het de leugen. En dan komt er ook iemand, want niemand kan tot Hem komen tenzij de Vader hem trekke en tenzij het hem van den Vader zij gegeven. En het "gij hebt niet gewild", dat Jezus tot het goddelooze Jeruzalem sprak heeft hier geen beteekenis. Immers is het niet de bedoeling van den Heiland om te zeggen: "Ik heb u willen vergaderen, maar gij wildet niet komen"; doch: "Ik heb uwe kinderen willen bijeen vergaderen, maar gij, goddeloos en vleeschelijk Jeruzalem, wildet niet, dat Ik ze vergaderde". Als de schrijver van het traktaatje door *zijne liefde* tot Jezus gedrongen wordt, om het Evangelie te verkondigen, dan moet Hij Hem niet onteeren, door Hem voor te stellen als een zwakke, zoekende Heiland, die niet vindt; als een Jezus, die wel vergaderen wil, maar niet kan als de menschen niet willen. De Christus der Schriften vergadert met absolute zekerheid Zijne uitverkorene Kerk!

Doch de schrijver heeft meer beweegredenen:

"Waarom verkondigen wij het Evangelie? Omdat wij weten, dat het eene kracht Gods tot zaligheid is een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood en ook den Griek. Omdat het ons trok uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, ons veranderde zoodat wij nu kunnen zeggen: 'Eén ding weet ik, dat ik blind was, maar nu zie'. Gelukkig de mensch, die door Gods Geest de oogen geopend werden; die mensch kan niet zwijgen van de liefde van Christus, maar moet getuigen dat Jezus Gods Zoon is, die kwam om ons te redden".

Volkomen waar. Maar als iemand dan ook iets verstaat van de onwederstandelijke genade, die hem alzoo trok en de oogen opende, dan zal hij ook zekerlijk getuigen, dat Jezus *Gods Zoon* is en niet een arme bedelaar, die onmachtig staat tegenover den onwil der menschen.

Doch de schrijver gaat ook nog spreken van de uitverkiezing. Hij belijdt ook in die uitverkiezing te gelooven. En dat is nog wel het ergste van heel het traktaatje. Want in weerwil van zijn beweren, dat hij ook in de uitverkiezing en in de onwederstandelijke genade Gods gelooft, ligt het er dik op, dat hij van de waarheid der souvereine genade niets moeten hebben. Doch laat hem zelf zeggen, hoe hij over een en ander denkt:

"In onzen arbeid komen wij zoo vaak met menschen in aanraking, die zeggen: 'Ja maar, als ik niet uitverkoren ben, dan kom ik er toch nooit'. Die heining van onmacht heeft al wat menschen verblind en doen zondigen. Satan heeft geen beter middel on menschen ontbruikbaar te maken dan door hen te zeggen, dat ze uitverkoren moeten zijn. Met de uitverkiezing hebben wij niets te maken; dat behoort aan onzen God. De geheimdingen behooren aan onzen God, de geopenbaarde aan ons en onzen kinderen. Waarom willen menschen in Gods geheimen inblikken? Doorgaans omdat men in de zonde wil leven. Doorgaans omdat men God niet wil dienen. Wij zijn ten volle overtuigd, dat de zaligheid uit God is, dat wij uit genade door het geloof zalig worden, dat wij geen haar kunnen doen aan onze zaligheid, maar dit weet ik en geloof ik met mijn geheel ziel, dat allen, die met het hart gelooven en met den mond belijden, dat Jezus de Christus is, die zullen zalig worden. Ik geloof niet, dat ik iets in mij heb, dat naar God zoekt, neen, maar ik geloof omdat ik gehoord heb, en ik hoor door het Woord Gods. Vele menschen op geestelijk gebied zijn hulpbehoevend, kunnen geen vin verroeren, maar op natuurlijk gebied kunnen ze wonderen doen. Waarom? Omdat ze datgene gebruiken, wat ze zelf hadden? Neen, maar datgene wat God hen eerst gaf. Met de kracht, die God mij gaf, met het oog, dat God mij gaf, met de ooren, die de Heere mij schonk, met de handen en voeten, die de Heere mij gaf, doe ik, wat ik wensch, omdat de Heere mij die capaciteit schonk. Daarom aan God alle eer. En nu staat het als van zelf, dat ik met de geschonken gave God kan zoeken of vervloeken, God kan dienen of verwerpen. De Heere heeft beloofd, dat degenen, die Hem zoeken, Hem zullen vinden".

Is het niet waar, lezer, dat de schrijver van de uitverkiezing niets moet hebben, ofschoon hij belijdt er in te gelooven?

Het is een wonderlijk iets, dat de schrijver en zoovele anderen met hem, zoovele menschen ontmoeten, die zeggen: "als je uitverkoren ben, dan is 't goed, maar anders kom je er toch niet". Ik geloof ook in de uitverkiezing en ik verkondig haar ook. Ik ken zelfs geen Evangelie, waarin de uitverkiezing niet klopt als 't hart. Een Evangelie zonder uitverkiezing is dood, is een menschenwoord, is geen Evangelie, is namaaksel, is gruwelijke leugen, lijkt wel vromer, maar is eigenlijk nog gevaarlijker dan het modernisme. Maar ik kan niet zeggen, dat ik zooveel menschen ontmoet, die van die uitverkiezing een voorwendsel maken, om er achter te schuilen en zich niet te bekeeren. Ik geloof, dat zulke menschen het zedelijk onware van zulk spreken zelf veel te goed gevoelen.

Doch Satan zou de uitverkiezing als middel gebruiken, om de menschen ontbruikbaar te maken? Wie sprak ook eerder zulke onzin? Was 't niet Heyns in *De Wachter?* In zijn volgens Zwier zoo leerzame artikelen, waartegen nog nooit protest werd aangeteekend door iemand in de Christelijke Gereformeerde Kerken?

Maar eilieve, Satan zou iemand onbruikbaar maken? Waarvoor onbruikbaar? Zeker voor het Koninkrijk Gods? Doch dat is immers klinklare onzin voor iemand, de werkelijk in de uitverkiezing gelooft. Want twee dingen zijn zeker. De natuurlijke mensch *is* beslist onbruikbaar voor het koninkrijk Gods. Hij kan het koninkrijk Gods zelfs niet zien. Hij kan niet hooren en niet zien, niet werken en niet loopen, zóó, dat hij bruikbaar zou zijn voor het koninkrijk Gods. En geen prediking van den schrijver van het traktaatje zal hem ooit bruikbaar maken. En ten tweeden is ook waar, dat Satan geen enkel middel bezit om den geestelijken mensch onbruikbaar te maken voor het koninkrijk Gods. Niemand kan hem rukken uit de hand des Vaders!

Maar de schrijver van het traktaatje behoort bij die soort van menschen, die zeilen onder gereformeerde vlag, maar die met de uitverkiezing niets te maken willen hebben. O, er zijn zoovele menschen, en ze zijn er altijd geweest, die het praatje van de verborgene dingen en de geopenbaarde dingen verspreiden, om toch nog eenigszins den schijn te behouden, dat ze gereformeerd zijn! Ze zijn in den grond door en door remonstrantsch. Ze spreken van de uitverkiezing alleen als ze duidelijk willen maken, dat ze nog recht hebben om onder gereformeerde vlag te zeilen. Maar overigens hoort ge ze nimmer getuigen van de souvereine genade. Met de uitverkiezing hebben wij immers niets te maken! Ze behoort immers tot de geheime dingen! Alsof zulk zeggen geen slag in het aangezicht ware van den Christus, dien men voorgeeft te verkondigen! Alsof Jezus geen uitverkiezing predikte, en dat wel aan eene ongeloovige schare, toen Hij zeide, dat al, wat de Vader Hem gegeven heeft, tot Hem zal komen, dat niemand tot Hem kan komen, tenzij de Vader, Die Hem gezonden heeft, hem trekke en dat Hij sprak door gelijkenissen tot degenen, die buiten zijn, opdat zij ziende zouden zien en niet verstaan en hoorende zouden hooren en niet bemerken! En zulke menschen, die onder gereformeerde vlag onder zulk een voorwendsel zeilen, zijn, zooals wel vanzelf spreekt, veel gevaarlijker dan degenen, die openlijk voor hun remonstrantisme uitkomen. Want ze verspreiden hun Pelagiaansche dwalingen listiglijk. Ze krijgen almeer aanboord van het schip, dat onder gereformeerde vlag zeilt. En inplaats, dat ze zelf overboord springen (deden ze het slechts!) werpen ze straks de ware gereformeerden overboord! Ik moet van zulk onzalig gedoe niets hebben. En niets is heilzamer voor de Kerk des Heeren, dan dat zulken menschen met hun gereformeerde praatjes het masker van het gelaat wordt gerukt, opdat ze openlijk voor den dag mogen komen voor hetgeen ze waarlijk zijn: remonstranten.

Of is dit laatste niet duidelijk uit het laatste gedeelte van de paragraaf, die we 't laatst aanhaalden? Wil de schrijver niet zeggen, zegt hij het niet, dat de mensch met zijn natuurlijke gaven toch God kan zoeken of vervloeken, Hem dienen of verwerpen? En dat nog wel, in weerwil van de belijdenis, dat hij zelf niet gelooft iets in zich te hebben, dat naar God zoekt! En is dit dan geen puur Arminianisme, door onze vaderen veroordeeld, toen ze leerden, dat het er zoover vandaan is, dat de mensch met zijn natuurlijk licht tot God kan komen en zich bekeeren, dat hij ook in natuurlijke en burgerlijke zaken dit licht niet recht gebruikt, maar geheel bezoedelt? Waarlijk, het mag wel onze gedurige bede zijn, dat de Heere Zijn Kerk zuivere van zulke "gereformeerden"!

En luister dan ten slotte nog naar de volgende remonstrantsche taal met een gereformeerd tintje:

"Ik heb lief, omdat Hij eerst heeft liefgehad. Ik ben gered, omdat Hij mij genadig was, omdat ik gelcofde, wat God zeide van Zijnen Zoon. Ik verricht Zijn werk omdat de liefde van Christus mij dringt. Alles is van Hem en door Hem, uitgezonderd de zonde. Geve de Heere ons genade om toch Gods Woord recht te snijden, opdat wij God niet de schuldige maken van onzen ondergang. Nieman gaat verloren, omdat God niet kan of wil redden. Niemand gaat naar de hel, omdat God hem daarvoor schiep. Neen, wij gaan verloren, omdat wij niet willen gered worden.

"Waarom verkondigen wij het Evangelie? Omdat het de blijde boodschap der verlossing is aan alle creaturen. Dit zegt niet, dat allen gered zullen worden, maar het zegt, dat het bloed van Christus voldoende is voor het heil van alle menschenkinderen".

Wel mag de schrijver, en dat met meer ernst, de zucht slaken, dat God hem genade geve om het Woord recht te snijden! Want dat is voor ons zondig hart niet zoo gemakkelijk. Het moge in liefelijke harmonie zijn met ons zondig denken en willen, om de zaligheid in laatster instantie over te laten aan de beslissing van den wil des menschen, zooals de schrijver dat hierboven doet, maar Gods Woord leert ons, dat het niet is desgenen, die loopt, noch desgenen, die wil, maar des ontfermenden Gods. Het moge wel heel vroom klinken, dat God alle menschen wel

wil en kan redden, maar feit blijft, dat wie het Woord Gods recht snijdt toch verkondigt, dat God Zich ontfermt, diens Hij wil, en ook verhardt, dien Hij wil. Het is o, zoo aannemelijk, als een zondig mensch ons de verzekering geeft, dat niemand geschapen is voor het verderf, maar de Schrift leert ons toch, dat God alle dingen gemaakt heeft om Zijns Zelfs wil, ook den goddelooze tot den dag des kwaads. En al zeggen we ook duizendmaal, dat het bloed van Christus voldoende is, om alle menschen te redden, dat neemt het feit niet weg, dat de goede Herder Zijn leven heeft gesteld voor Zijne schapen, dat die schapen Hem door den Vader gegeven zijn en dat Hij dus alleen voor de uitverkorenen is gestorven.

En nu kunnen we tegen deze leer wel onze eigen zondige bezwaren hebben, en met allerlei menschelijke beweegredenen er tegen ingaan, maar dan moeten we dit niet doen met de schijnvrome bede, dat we toch Gods Woord recht mogen snijden.

Want feit blijft, dat wie niets met verkiezing en ook met de verwerping te maken wil hebben, nooit het Evangelie kan verkondigen. H.H.

De Christen, De Kerk En De Oorlog

Er wordt in den laatsten tijd nogal druk gesproken en geschreven over den oorlog en de houding der Kerk en van den individueelen Christen tegenover den oorlog.

Is de oorlog ooit geoorloofd naar de Heilige Schrift?

Indien niet, dan is de kwestie nogal eenvoudig. Dan kan de Kerk nooit anders doen, dan tegen allen oorlog protesteeren en hare leden leeren, om beslist te weigeren aan eenigen oorlog mee te doen. Dienstweigering is dan roeping, en de consequenties van zulke dienstweigering aanvaardt men dan voor zichzelven. Men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan de menschen.

Maar indien oorlog wel gewettigd kan zijn en op grond van de Heilige Schrift kan worden verdedigd, rijzen tal van andere vragen.

In de eerste plaats komt de vraag op: wanneer is een oorlog te wettigen op grond van de Heilige Schrift? Dat in het algemeen oorlog te verdedigen is op grond van Gods Woord wil nog niet zeggen, dat elke oorlog daarom in het licht der Schrift goed te keuren zij.

Maar wie zal daarover oordeelen? De Staat? Of ook de Kerk? Of misschien ieder Christen voor zich persoonlijk?

En wier oordeel zal hier ten slotte beslissen?

Zijn er gevallen denkbaar, dat een Christen weigeren kan en weigeren moet om mede op te trekken ten strijde?

En welke houding zal ten allen tijde de Kerk moeten aannemen tegenover den oorlog?

Er is in wat zich Kerk noemt nogal heel wat kentering merkbaar ten aanzien van deze kwestie, vooral sedert den wereld-oorlog, die nog zoo versch in het geheugen ligt.

Wat was men ten onzent niet vol geestdrift ten tijde van den grooten oorlog! Hoe zou men de wereld "safe" maken voor "democracy"! Hoe werd niet de Duitsche keizer en het Duitsche rijk door velen geteekend als de belichaming van den antichrist! Hoe liet de "kerk" zich niet gebruiken om dezen oorlogsgeest aan te wakkeren! En hoevele predikanten hebben het niet op hun geweten, dat ze duizenden bij duizenden jonge mannen hebben opgezweept om als kanonvoeder zich te laten inschrijven en overzee te laten schepen! Hoe stak men niet in schier alle kerken de vlaggen op en zong men in de diensten niet geestdriftig van oorlog en patriottisme!

En toen ondergeteekende tegen dien geest openlijk protesteerde en predikte, maakte men hem uit voor een landverrader en was zijn leven nauwelijks veilig, bedreigde men hem met zulke liefelijke dingen als "teeren en veeren" en brak men zijn kerk in, om een vlag achter zijn kansel te hangen en op den kansel een dreigbrief te laten tegen ieder, die den moed zou hebben om de vlag neer te halen!

Maar 't kan verkeeren, zegt Brederode.

't Is ook zoo'n droevige geschiedenis geweest met dat "safe" maken van de wereld voor "democracy"!

Er zijn nu nog meer despoten en alleen-heerschers dan ooit!

En thans zingen diezelfde leiders, die zoo vol enthousiasme voor Amerika's aandeel in den grooten wereldoorlog pleitten, een ander liedje. Zelfs Harry Emerson Fosdick heeft onlangs openlijk verklaard, dat hij berouw heeft over de positie, die hij destijds innam en dat hij beslist tegen oorlog zich zal keeren voortaan.

De *Calvin Forum* heeft over de kwestie debat uitgelokt. Heftig pleit men in dat blad voor en tegen den oorlog. Het zal zeker straks als blad wel positie moeten kiezen, wil het metterdaad problemen oplossen en leiding geven. Blijft het althans bij dit debat, dan zal het gevolg zijn, dat de lezers straks nog minder weten dan eer het debat begon.

In 't vredige plaatsje Chamby, Zwitserland, vergaderde eenigen tijd geleden het internationale comité van den wereldbond voor internationale vriendschap door de kerken.

In een oproep tot de dienaren en leden der christelijke kerken gericht, sprak dit comité onder meer ook het volgende uit:

> "Tegenover de verheerlijking van den staat als de hoogste autoriteit, moet het eerste gebod het absolute richtsnoer blijven. De gehoorzaamheid aan den staat als een instrument der gerechtigheid is een door God opgelegde verplichting. Het recht staat echter boven den staat en de staat niet boven het recht. Daarom moet de staat de rechten zoowel van de enkele persoonlijkheid, als van andere staten eerbiedigen. Het is niet anders dan de plicht der kerken steeds weer duidelijk te verklaren, dat de Christenen steeds God meer gehoorzaam moeten zijn dan de menschen en dat daar-

om een Christen, wanneer een staat eischen stelt, die volgens het Christelijk geweten met de goddelijke wet in strijd zijn, gehoorzaamheid moet weigeren."

De Standaard (Nederlandsche) maakte hierop de volgende opmerkingen:

"Toetsen wij nu den bedoelden oproep aldus, dan kan zij, wat de kern aangaat, door de Christenheid, die gehoorzaam wil zijn aan Gods geboden, niet worden aanvaard.

Niet aanvaard, omdat bedektelijk wordt gedreven naar een ongehoorzaamheid aan de aardsche overheid, juist in dagen van grooten nood, tot een gedrag dat geenerlei grond vindt in het Woord van God.

Het is, zoo wordt gezegd, niet anders dan de plicht der Kerken steeds weer duidelijk te verklaren, dat Christenen steeds God meer gehoorzamen moeten dan de menschen en dat daarom een Christen, wanneer een Staat eischen stelt die volgens het Christelijk geweten, met de Goddelijke wet in strijd zijn, gehoorzaamheid moet weigeren.

Hier wordt den Kerken en den Christenen tot maatstaf gesteld: het Christelijk geweten.

Wij weten niet eens wat dat beteekent. Is het 't geweten van een Christen?

Maar geen Christen, die buigt voor het Woord van God, zal zijn of eens anders geweten erkennen als den maatstaf voor zijn gedrag.

Het komt hierop neer, dat menschen zich vermeten te bepalen wat Goddelijke wet zal zijn en dat zij dan het recht opeischen, om de gewetens daaraan te binden.

Dat is niet Christelijk, maar veeleer heidensch. Dat is die ongehoorzaamheid, die ook tot vrucht heeft den gruwel van vele oorlogen.

In het kernpunt wijst de oproep dus den verkeerden weg.

Maar ook overigens is er een meegaan met valsche leuzen en misverstanden, aan welke onze tijd zoo rijk is.

Men spreekt ervan, dat verscheiden Kerken en individueele Christenen plechtig hebben verklaard, dat zij onder geen omstandigheden een oorlog zullen steunen, indien hun regeering een bona fide aanbod tot regeling van een geschil door een scheidsgerecht afwijst.

Zooveel woorden, zooveel onmogelijkheden en onjuistheden.

Men kan er uit afleiden, dat ooit eenige getrouwe Kerk "een oorlog zou hebben gesteund".

De Kerken, die het Woord Gods als hun eenige wet erkennen, "steunen geen oorlog," maar zij wijzen overheden en volkeren, vorsten en onderdanen op hun roeping, welke den Christen ook in dagen van oorlog niet vreemd kan zijn.

En de Kerken verbeelden zich niet als een soort grootmacht te zijn, boven de aardsche overheden gesteld om politieke verwikkelingen en verdragen te beoordeelen en te richten. Om daarna te verklaren, wanneer zij zich wel, wanneer zij zich niet kunnen onderwerpen.

Hier wordt het werk en de roeping der Kerk geheel misverstaan en de geloovigen worden op een dwaalspoor gebracht.

Kerken, die dit zouden willen doorzetten, zouden niet anders doen dan de anarchie steunen en volkeren in vreeselijke revoluties storten.

Er wordt in den oproep nog van "verdere stappen" gesproken.

Het is alles groote holle woorden, of, als er iets werkelijks achter schuilt, verzet tegen de ordinantiën Gods.

Zulk een oproep kan geen goede vruchten dragen."

Tegenover den inhoud van den oproep door het internationale comité is het standpunt van *De Standaard* ongetwijfeld juist.

Doch er zal tevens wel niemand zijn, die zich vleit met de gedachte, dat hierdoor nu alle moeilijkheden zijn opgelost.

Er blijven nog genoeg vragen over. H.H.

BEKENDMAKING

Het Curatorium van onze Theologische School zal bijeen komen in wettige vergadering, D. V., den namiddag van Dinsdag, 7 Januari, 1936, om half vier (3:30 p. m.) in een der lokalen der Eerste Prot. Geref. Kerk te Grand Rapids, Mich.

De rapporten der Schoolbezoekers, verslag van den Penningmeester, en andere zaken staan op het agendum.

Het Curatorium,
L. Vermeer, Secr.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D.V., te worden gehouden Woensdag, 8 Januarie, 1936, om negen uur in den voormiddag in de Fuller Ave. Prot. Ger. Kerk te Grand Rapids, Mich.

M. VanderVennen, S.C.

EXAMPLE OF PATIENCE

O ye, whose hearts in secret bleed
O'er transient hope, like morning dew,
O'er friendship faithless in your need,
Or love to all its vows untrue,
Who shrink from persecution's rod,
Or slander's fang, or treachery's tone,
Look meekly to the Son of God,
And in His griefs forget your own.
Forsaken are ye?—so was He;
Reviled?—yet check the 'vengeful word;
Rejected?—should the servant be
Exalted o'er his suffering Lord?
Nor deem that Heaven's omniscient eye
Is e'er regardless of your lot.

Sinai

There are some statements found in my previous article on which I wish to comment before returning to God's doings at Sinai. I wrote, "And the law demands perfect obedience and as trangressed eternal death." This must not be understood to mean that Christ's suffering and dying, His atoning for the sin of His people, was a work added to His obedience. Also of His dying and death He was, to be sure, the obedient subject. Therefore doth His Father love Him because He lays down His life that he might take it again. No man took it from Him but He layed it down of Himself. He had power to lay it down and to take it again. This commandment He received of His father. Jo. 10:17.18. What was meant is that the law as kept by our parents could only threaten but that the law as transgressed curses and demands of the soul that sinned that it die.

Let us now contemplate God's doings at Sinai and lay hold on their meaning. At Sinai, so I wrote, the church of God, enters a new dispensation, to wit, that of the law. But, as was pointed out, they in the church that must be under the law are servants, whom God eventually casts out in eternal darkness. Yet the church in its infancy, Israel of old, was brought under the law and lived. How is this to be explained? So it was asked. And the answer: the church was heir and son before God as to its status and as such the possession of Christ. For this very reason it was brought under the law. The son and heir had to be trained unto Christ. And the trainer, schoolmaster, was the law. But the servant (reprobate Israel) is no son. To him, therefore, the law is a savor of death unto death. And the curse of the law must abide on him eternally. *By nature*, the true Israel, too, was servant and under the law's curse. Thus when the fullness of time was come, God sent forth His Son, made of a woman, made under the law, to redeem them that were under the law, namely, His people.

The law then, was Israel's schoolmaster to Christ. To understand how and in what sense it was this, regard must be had first of all to the theophany at Sinai.

On the third day in the morning there was thunders and lightnings. A thick cloud was upon the mountain. The mountain was altogether upon a smoke, because the Lord had descended upon it in fire. And the smoke thereof ascended as the smoke of a furnace. And the whole mount quaked greatly.

Thus the spectacle upon which the people of Israel are made to gaze is that of a mountain consumed as it were by fire. And as this fire was the robe, so to say, in which the Lord now appeared, it is to be taken as the glass in which He set Himself before the eye of His people in His character of consuming fire. So Moses indeed saw Him as is evident from statements found in his public discourses. One of his parting words to the people was, "Take heed unto yourselves lest ye forget the covenant of the Lord your God, which He made with you . . . . For the Lord thy God is a consuming fire, even a jealous God." It was no doubt with the spectacle of this burning mountain before his mind's eye, that Isaiah exclaimed, "Who among us shall dwell with the devouring fire? Who among us shall dwell with everlasting burnings? How numerous the passages in scripture in which He appears as emitting from His presence a fire that devours.

God-everlasting burnings, eternally aflame with holy indignation at the spectacle of sin, from everlasting to everlasting reacting against sin with all the energy of His blessed being in a disposition of heart and mind unchangeable and abiding, consuming in His anger the objects of His wrath that He in His counsel eternally set before His eye—this is God. Who will dwell with him? Who will ascend into His holy mount and not be consumed as in a moment? And the answer (of His prophets), "He that walketh righteously and speaketh uprightly; he that despiseth the gain of oppressions, that shaketh his hand from holding bribes, that stoppeth his ears from hearing of blood and shutteth his eyes from seeing evil; he shall dwell on high . . . ." But Israel has no such moral excellency. By nature they are a perverse and crooked generation, void of counsel, neither is their any understanding in them. But of this they have no adequate knowledge. The church is still in its infancy. Its knowledge of man's sin and misery is that of a child spiritually immature. But the child must be taught, the people of Israel, must be made to see the truth about God and about themselves. And they do see Him, the devouring fire. The symbols of His fierce wrath, of judgment and doom —the quaking mount, the thunders and lightnings— are before their eye and the voice of the trumpet is in their ear. And the treatment He affords them tell them as loud as words can that they are despicable and contemptible in His sight, a people that merit His scorn. For He holds them at arms length. Moses sets bounds unto the people round about and warns them to take heed to themselves that they go not up into the mount or even touch it. Whosoever will even touch the border of it shall surely be stoned or shot through, whether man or beast. As if this is not enough, the Lord again bids Moses to charge the people "Lest they break through unto Him to gaze and many of them perish." So does He here at Sinai push His people away from Him. And throughout the Old Dispensation they may be seen standing before the closed door of His sanctuary. For they are a people of unclean lips; and their God is a consuming fire. Does not the thought of this strike terror to their hearts? Apparently their doom is sealed. Are they so persuaded that He will not at any time break forth upon them and drive them into hell? Centuries after the prophet Isaiah, too, saw the Lord in His glory. And in his dismay the prophet cried out, "Woe is me! for I am undone; because I am a man of unclean lips; for mine eyes have seen the King,

the Lord of hosts. Israel, too, is afraid. Their heads and elders come to Moses and say, "Now therefore why should we die? for this great fire will consume us . . . " Deut. 5:25. Yet they all had answered with one voice, "All the words the Lord hath said will we do." Do they deem themselves capable of this? Why then should they be afraid of the Devouring Fire? Their reply sprang from sheer fright, aroused by the consideration that no one among mortals has ever heard the voice of the living God speaking out of the midst of the fire, as they, and lived. But they say not, Woe to us! For we are a people of unclean lips. Of this they seem to have no understanding. For after bewailing before the face of Moses their fate, they end with saying, Go thou near, and bear all that the Lord our God shall say: and speak thou unto us all that the Lord our God shall speak unto thee; and we will hear it and do it." Preposterous! Soon they will all be dancing about the golden calf. Yet the plain implication of their reply is: 'Lord we receive Thy covenant and will walk perfectly in the way of it and live in the commandment. Thus we are worthy. But whereas Thou art everlasting burnings, what man can hear Thy voice and live? Who among mortals can dwell in the presence of so great a fire as Thou art and not be consumed? Let Thy voice therefore no longer be heard. Hide Thy face. Let Moses be Thy spokesman to usward. And we will hear and do and live, if not in Thy presence than at least outside Thy sanctuary.'

"O," said the Lord to Moses, upon having listened to this speech of theirs, "O that there were such a heart in them, that they would fear me, and keep all my commandments always . . . . "

"We will hear and do and—live.' Their reasoning betokens that it seems not to occur to them that the reason the Lord bids them to keep their distance is that they are guilty and depraved. But the Lord will make this clear to them by the law that entered in. For by the law is the knowledge of sin.

Let us understand this. The assertion is from Paul (Rom. 7), by whom it is also explained. The apostle declares that he had not known sin but by the law; that he had not known lust, except the law had said, Thou shalt not covet. Taking occasion by the commandment, sin wrought in him all manner of concupiscence. For without the law sin was dead. Thus without the law, he was alive once: but when the commandment came, sin revived and he died. And the commandment which was ordained unto life, he found to be unto death. For sin, taking occasion by the commandment, deceived him and by it slew him. The meaning of this reasoning is plain. Without the law, sin in Paul was dorment. Therefore was he unaware of its presence and thought himself alive, until the law thundered in his ears, Thou shalt not covet. Then sin in him awakened and worked in him all manner of forbidden desires. Such is natural man's reactions to the law, to things holy, to God, to Christ. The law infuriates him. With the voice of the commandment in his ear, he sees red and the course of his vile nature is set on fire of hell. The law maddens him. Such was the experience of Paul. When the commandment came, sin revived and he, Paul, died, died before his own consciousness as a result of having been discovered to himself through the law. He saw himself for the first time a man by nature dead in sin and misery and a slave to sin.

A slave to sin the apostle discovered himself to be. Being the possessor of the life of regeneration (it is to be considered that we listen here to a believer) he delights in the law. But he sees another law in his members, aninward necessity, power, (indwelling sin) warring against the law of his mind (the new principle of life in him) and bringing him into captivity to the law of sin which is in his members. Hence, the good that he would, he does not, but the evil that he would not, that he does. He finds then a law, that when he would do good, evil is present with him. He *must* therefore sin, contrary to his inmost desire. He would shake off sin, but cannot. The hold that it has on him, he cannot break. His case is thus hopeless from the point of view of his own ability to free himself from the clutches of the monster that he loathes. "O wretched man that I am!," he therefore laments, "who shall deliver me from the body of this death." But his lamentation ends in a song of triumph," "I thank God through Jesus Christ my Lord." How he could rejoice in the hope of the glory of God! As often as he would look back to the time of his life when he thought himself alive, he would say, "For when I was in the flesh the motions of sin, which were by the law, did work in my members to bring forth fruit unto death. But now I am delivered from the law, that being dead wherein I was held; that I should serve in newness of spirit, and not in the deadness of the letter." Rom. 7:5,6.

The apostle blames not the law for the manner in which he reacted to it. The fault lies with him. The law is not sin but holy, and the commandment is holy and just and good. Thus that which was good was not made death unto him, was not the workman of the rioting of sin in his bosom. The workman of it was sin: "But sin that it might appear sin, working in me death by that which is good; that sin by the commandment might become exceedingly sinful."

Finally, the apostle is fully aware that though he sins unwillingly, he remains the subject of the motions of sin in him and that therefore he is being held accountable. For he says, "But the good that I would, *I* (mark you, *I*) do not, but the evil which I would not, that *I* do." Paul's confession is," I sin." But he also has this to say, "Now if I do that I would not, it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me." The implication of this assertion is not that in the believer sin and the ego are permanently separated, but the meaning is that the evil which he would not, that he does, so that to *his consciousness* it is not he that does it but sin that dwelleth in him. With indwel-

ling sin, the believer as to his better self has forever parted company. To this self it riots in him as a complete stranger, altogether at variance with the new principle of life. To his deliverence from the body of this death, the believer therefore looks forward with great joy.

Such then are the reactions of the natural man, of the old man of sin, to the law. Through the law is the knowledge of sin. It therefore (this at least was one of the reasons) entered at Sinai. We think now of the whole mass of legislation that came by Moses. This law entered every sphere, spread itself over every department of the life of the Israelitish nation and in each department took hold of all the ends of enterprise and endeavor and thus left nothing to human discretion. Where ever the Israelite turned, he encountered the law; in the field, in the home and on the way and in the temple. The entire system of worship in all its minutest details was the product of the law. And what was the outcome? Sin abounded. To quote Paul, "Moreover the law entered, that the offence might abound . . . . " Rom. 5:20 a. Even at the very outset of its career and in the centuries that followed, Israel rose up and went a whoring after the gods of the strangers of the land, whither they went to be among them, and forsook the Lord, and broke His covenant which He made with them. And the Lord's anger was kindled against them and He forsook them and hid His face from them and they were devoured, and many evils and troubles befell them.

What motions of sin in Israel by the law! How these motions did work in the reprobated Israel to bring forth fruit unto death! It was in this Israel especially that sin appeared sin by working death in it by that which is good, namely the law. How hidious a phenomenon sin is appears exactly from this that it becomes, in the words of the apostle, exceedingly sinful through the holy commandment, ordained unto life. It is the things good that exasperates the natural man, the very things to which his soul should reach out in loving embrace. It is the good that awakens in him hatred for the good so that even as a result of his having been brought in contact with the good he reaches out for the evil that presents itself to his view as a starving man will reach out for bread. And the love of depraved nature for the evil thing is but the other side of an active hatred for the good. The friendship of the world is enmity of God indeed!

Thus when the law entered the sin that lurked in the nation's bosom, took occasion by the commandment and chose the idol, even in contrast of the commandment, law, truth, light, God. How depraved man by nature is! How great Israel's sin!

I must return once more to Paul. When the apostle says of himself that he is carnal sold under sin and that he does what he hates, he wants us not to understand him to mean that he lives and walks in sin, and that thus the concupiscence that sin wrought in him through the commandment finds with him an outlet in his word and deed. He who lives in sin is devoid of life. What the apostle here means to describe as his own is a combat between the principles of life and sin in him in the arena of his heart. What the apostle means to tell is that when sin, hearing the law, revived in him to war against the law of his mind and to bring him into captivity to the law of sin, he learned the truth about himself. And the truth is that he was carnal sold under sin. The man devoid of life knows nothing of this combat as in him there is no "law of life" against which the law of sin can war. This man is in full accord with the lusts that raise their foul head in his bosom. According to these lusts he walks. And his sole striving is to satisfy them. It was in the reprobate Israel that sin, taking occasion by the commandment, boldly wrought, came into full power, completely enthroned itself, broke forth, openly and publicly taunted God, corrupted His service, persecuted his prophets and finally ended with crucifying the Lord of Glory. So God had decreed. Before Christ could come to dedicate for us the way that leadeth through the veil—His flesch—sin through the commandment had to become exceedingly sinful that the church might know forever why for centuries it stood before the closed door of the Lord's holy temple.

It was this death that sin worked in the reprobated Israel and in the flesh of the true children of God by the law that opened the eyes of the true church to the exceeding sinfulness of sin and thus to the depth and totality of its depravity.

Now the law not only begets knowledge of sin but a knowledge of doom as well as it curses as many as are under its works. To these it says, "cursed is every one that continueth not in all things which are written in the book of the law to do them". How utterly hopeless the plight of a man who strives to establish his own righteousness. By the very law in which he thinks to live, the motions of sin are.

We are now ready to raise and answer the question: What does mount Sinai stand for in Scripture? And the answer: for judgment and doom. True indeed! Consider, however, that if Sinai stands for nothing more, it may well be called the mountain of dispair even unto the true Israel. But to this Israel, Sinai in the things for which it stands was the schoolmaster unto Christ and thus in truth a mountain of hope. Consider once more the following: When the Lord had done speaking, Moses wrote all His words in a book. The following morning, he rose up early and builded an altar under the hill and erected twelve pillars, one for each tribe. He next sent twelve young men of the children of Israel who offered burnt-offering and sacrificed peace offerings of oxen unto the Lord. Half of the blood Moses took and put in basins. The other half he sprinkled on the altar. Then he took the book containing the words that the Lord had spoken

—the book of the covenant—and read from it in the hearing of the people. Once more they all exclaimed that all the Lord had said, they would do. Thereupon Moses took the blood and sprinkled it upon the people and said, "Behold the blood of the covenant which the Lord hath made with you concerning all these words." Then Moses and Aaron, Nadab and Abihu and seventy of the elders of Israel went up unto the Lord. So He had bidden. And they saw the God of Israel. And there was under His feet as it were a paved work of sapphire stone, and as it were the body of heaven in its clearness. And upon the nobles of the children of Israel He laid not His hand; also they saw God and did eat and drink."

At Sinai the people of Israel appear before the face of Jehovah as one great family. So He also deals with them. Here at the base of the mount this family by declaring "All that the Lord has spoken, we will do" confesses in the presence of the Lord their faith. And the content of this faith is: Jehovah is God. He redeemed us. He brought us out of the land of Egypt, out of the house of bondage. Thus we are His and are thus in duty bound to believe in Him, as our redeemer God and to walk in the way of His covenant and to keep His commandments, which we also vow to do."

Having confessed their faith, this family is baptized in the blood of the sacrificial vicitim, and thereupon through its representatives, ascends into the holy hill of the Lord, seat themselves at His table as His guests, eat His supper and thus exercise with Him covenant fellowship.

The sprinkling of the blood upon the altar was a presenting of it before the face of God to be accepted by Him as atonement for sin. The blood was sprinkled upon the law. It signified that Christ is Israel's righteousness and that the law can not curse in that all its demands were satisfied. That the blood was also sprinkled upon the people means that all the benefits accruing from the death of Christ are placed in the actual possession of those for whom He laid down His life. And upon these God lays not His hand. And they see God in the face of Christ and do eat and drink.

Shortly after, Moses alone goes up for God and receives from Him the law that called for the tabernacle and the service connected with it, a law therefore that formed the glass in which could be seen the face of Christ and in this face the glory of God. It was because Moses while with Jehovah on the mountain had seen this glory, that the children of Israel, beholding his face, saw that it shone.

Does Sinai stand solely for judgment and doom and curse? It does certainly unto those sons of the covenant who will not know Him and who despise His covenant. These will be consumed by the Devouring Fire. But in its very thunders and lightnings, in its law that curses and by which knowledge of sin is, in its burning and smoke, Sinai drove the true church into the very arms of Christ. And though Israel stands afar off, his nobles are with the Consuming Fire in His sanctuary and live. What else can this signify but that eventually the sanctuary of God will be rendered accessible to all His people. And Moses returns from the mount with a law that preaches Christ. Sinai is thus the mountain of hope indeed.

Sinai together with the earthly Jerusalem is a type of the Jerusalem above. Sinai and Jerusalem together with all the types of the Old Testament genders to bondage in the case of all those who now refuse to turn away from these things to embrace the realities to which they pointed. Paul identifies Sinai with earthly Jerusalem and asserts that now this Jerusalem with its children is in bondage.

Sinai the shadow. Jerusalem above the body, to it the church has now comes. G.M.O.

BENEFIT OF DISAPPOINTMENT

Trouble, and loss, and grief and pain,
  Have crowded all my forty years;
I never could my wish obtain,
  And own at last with joyful tears,
The man whom God delights to bless
He never curses with success.

How oft didst Thou my soul withhold,
  And baffle my pursuit of fame,
And mortify my lust of gold,
  And blast me in my surest aim,
Withdraw my animal delight,
And starve my grovelling appetite!

Thy goodness, *obstinate to save,*
  Hath all my airy schemes o'erthrown;
My will Thou would'st not let me have;
  With blushing thankfulness I own
I envied oft the swine their meat,
But could not gain the husks to eat.

Thou wouldst not let Thy captive go,
  Or leave me to my carnal will;
Thy Love forbade my rest below:
  Thy patient Love pursued me still,
And forced me from my sin to part,
And tore the idol from my heart.

Joy of mine eyes, and more beloved
  (Forgive me, gracious God!) than Thee,
Thy sudden stroke far off removed
  And stopt my vile idolatry,
And drove me from the idol's shrine,
And cast me at the feet divine.

But can I now the loss lament,
  Or murmur at Thy friendly blow?
Thy friendly blow my spirit hath rent
  From every seeming good below:
Thrice happy loss, which makes me see
My happiness is all in Thee!

The Office of Elders

The office of elders in addition to what was said in Article 16 to be their duty is common with the Ministers of the Word, is to take heed that the Ministers together with their Office and both before and after the Lord's Supper, as time and circumstances may demand, for the edification of the churches to visit the families of the congregation, in order particularly to comfort and instruct the members, and also to exhort others in respect to the Christian religion.

As was before said, three matters belong to the work of elders: a. the rule of the church with the ministers of the word, which includes the exercise of church discipline and the supervision of the congregation; b. supervision of the fellow elders, ministers of the Word and the deacons; c. family visiting.

The rule and discipline of the congregation. As already has been pointed out, it is the plain teaching of Scripture that the relation the elder sustains to the common members is that of rule. "Let the elders rule well be counted of double honor, especially they that labor in the word and doctrine." I Tim. 3:5. Yet, so it was pointed out, the king of the church is Christ. He is its sole law-giver and the source of all rule exercised in the church. It means that the elder is no legislator, but merely the augment of Christ called to the task of bringing the flock under the law and word of Christ. This is his sole right and duty, the authority of the special office. It is the word of Christ as such that rules. The rule of the elder over the flock resides in the Word and is afixed to it so that he vested with the office of elder exercises the rule of the word. These are the matters we dwelt upon in our previous article.

The word of God must be explained to the flock. This is the task of the teachers (the ministers of the gospel) that Christ gave unto His church. Christ also gives unto His people a revelation of his will. The church possess therefore His laws and precepts, a rule of faith. The task of the elders is to impose and exercise this rule and to discipline those in the church who depart from it. Thus the office of elder consists in taking oversight over the church, that is, "to look whether *every one* properly deports himself in his confession and conversation; to admonish those who behave themselves disorderly, and to prevent as much as possible the sacraments from being profaned; also to act (according to the Christian discipline) against the impenitent, and to receive again the impenitent into the bosom of the church. The elder then fixes his eye upon each and every sheep. The impenitent one with whom he labors is the lone sheep walking in sin. To this sheep he directs the Word of God. In doing so he appeals to both the head and heart, the mind and will of the impenitent. Thus he also explains the Word. So the elder engages in much personal work. By having respect to each sheep, he takes oversight over the church. The minister of the gospel on the other hand directs the Word to the flock, the assembly. He deals more with the flock as a whole. The form also brings this out. The task of the minister of the gospel is: "First that they faithfully explain to their flock the Word of the Lord and apply the same to the edification of the hearers . . . Secondly it is the office of the ministers publicly to call upon the name of the Lord in behalf of the whole congregation. Thirdly their office is to administer the sacraments . . ." Here we have to do with a series of tasks performed in the meetings for public worship.

Though the task of the elder is to exercise more particularly the rule of the Word, he also explains the Word in his personal contacts with the individual members. If he were not permitted to teach, it would be quite impossible for him to at all function. For the yoke he imposes upon the individual sheep is the Word of Christ. It is not sufficient that the rule in this Word be exercised. The Word must in addition be explained as the needs of the individual sheep require.

So. too, the minister of the gospel. It would be utterly impossible for him to administer the Word to the flock, if he were not permitted to function as elder in the pulpit. For the Word he brings is the Word of Christ It is a Word therefore that must be heard and believed and obeyed. It is a word by which they who bear must permit themselves to be bound. The elder then must be qualified to teach. In the Form we come upon a clause that reads, "The elders are in duty bound diligently to search the Word of God, and continually be meditating upon the mystery of faith.

But their duties do not end here. They are to take heed that the ministers together with their fellow elders and the deacons, faithfully discharge their office. The authority of the elders over the ministers and the deacons is ethical. The relation they sustain to the minister and the deacons is not that of Roman bishop. The office of elders does not rank above that of ministers of the gospel. The three offices in the church are of equal rank. Yet the elders take heed that the minister and deacons faithfully discharge their duties. And they jointly discipline the unfaithful minister or deacon. The elders must take heed that no one comes into the office unlawfully. They control with the ministers the election of officebearers. Upon them rests the responsibility to place the office beyond the reach of unscrupulous men. Our Reformed fathers had to contend with the interference of the state respecting the calling of ministers, elders and deacons. State officials would attempt to impose a minister upon the congregation. Personal influence and lust after honor and advantage often decided. The right and freedom of the flock were often denied. Against these and other evils the consistory had

to be on its guard. The elders may not be servants and pleasers of men with a view to gaining influence for themselves and their friends. They must see to it that no unfit persons are forced upon the flock.

The supervision of the life and doctrine of the ministers of the gospel by the elders is necessary. The office of minister of the gospel is a divine institution. The minister is the official ambassador of Christ. Respecting this matter scripture is most out spoken. When Christ ascended on high, he gave gifts unto men . . . And He gave some, pastors and teachers . . . for the work of the ministry, for the edifying of the body of Christ." Eph. :8. The minister of the gospel, as the messenger of Christ, proclaims, directs, to the flock, to the children of God over which he is set as pastor, the promise of redemption. By the word he brings, he closes the kingdom to the carnal seed in the church. He must explain the promise, the gospel, the Word, that is, direct the flock to its content, that it may behold the glory of the Lord in all that He wrought, see the heavenly and see it as the consumation of all things. He must bring the gospel in closest contact with the flock. He must comfort God's people. Failing in this, he fails to minister the Word. He must proclaim the law of Christ. Now the law spreads itself over man's entire existence, touches, speaks to, the whole man. We find therefore in the law a rebuke for every sin, for the sin peculiar to the individual and to every particular church. The minister must declare and explain the law. He must discover in the law the word that exposes and rebukes the sins of his flock. The Word of Christ only may be bring. He may know nothing among his people but Jesus Christ and Him crucified. The word of God must be preached in all its purety and severity. It must be preached under the impulse of love to Christ. Now the best of men in office remain fallible humans who carry their treasure in a earthen vessel. He can err. He may not always be speaking and acting to the best interests of the flock. Their are also unfaithful shepherds, denounced by the prophet Ezekiel in the name of the Lord in these words: "Ye eat the fat and ye clothe you with the wool, ye kill them that are fed: but ye feed not the flock. The diseased have ye not strengthened, neither have ye healed that which was sick, neither have ye bound up that which was broken, neither have ye brought again that which was driven away, neither have ye sought that which was lost; but with force and with cruelty have ye ruled them. And they were scattered, because there is no shepherd: and they became meat to all the beasts of the field, when they were scattered. My sheep wandered through all the mountains, and upon every high hill: yea, my flock was scattered upon all the face of the earth, and none did search after them." Ez. 34:3-6. The apostle Paul warns the shepherds of Ephese: "For I know this that after my departure shall grievous wolves enter in among you, not sparing the flock. Also of your own selves shall men arise, speaking perverse things, to draw away disciples after them. Therefore watch and remember that by the space of three years, I ceased not to turn away one day and night with tears." Acts 20:29-31.

The supervising of fellow-brethren must be done in the spirit of Christ and according to His Word. The brethren must not suspicion one another. There must be a willingness to co-operate on the part of all. The one must not be jealous of the other. In lowliness of mind let each esteem other better than themselves.

It is the task of all the members of the congregation to appraise the preaching. But it is especially the task of the elders to judge whether the preaching is in agreement with God's Word. That the elders may be able to perform this task, they shall diligently study the Word of God. This is absolutely necessary. If they understand not the Word, they cannot judge whether that which is being presented to the congregation is the sound doctrine. The elders especially should be faithful in the attendance of public worship. Further, it is well that elders from time to time visit the catechism classes with a view of ascertaining the manner of instruction, and the progress being made by the catechumens. In general, the elders are not faithful in this part of their work. Their time is taken by other matters. They fear that they might give the impression that they do not trust the minister. This argument does not hold. It is simply their duty not only to supervise the preaching and teaching of the minister but also to see to it that the children of the congregation faithfully come to catechism. Finally, the elders themselves might profit from the instruction given.

G. M. O.

His delight is in the law of the Lord. And he shall be like a tree planted by the rivers of water, that bringeth forth his fruit in his season; his leaf also shall not wither; and whatsoever he doeth shall prosper. — Ps. i. 2, 3.

The wind that blows can never kill
The tree God plants;
It bloweth east; it bloweth west;
The tender leaves have little rest,
But any wind that blows is best.
The tree God plants
Strikes deeper root, grows higher still,
Spreds wider boughs, for God's good-will
Meets all its wants.

De Geopende Fontein

't Was een eigenaardige tijd in de dagen van Zacheria, den profeet.

't Was uit met de groote glorie van David en Salomo. Men beefde en sidderde niet meer voor Israel. De vreeze Gods viel niet meer op het volk dat God niet kende, om Juda's wil.

En 't land was cijnsbaar in die dagen. En Israel kwam niet meer onder 't juk der goddeloozen weg. Werd dan al den eenen onderdrukker overompeld door den sterkere: Israel verviel van hand tot hand en bleef in gedeeltelijke slaverij. Onafhankelijk werd het niet meer. Eerst Nebuchadnezar, dan de Mediër en der Perzen helden, daarna moest het opzien tot het Grieksch-Macedonische rijk, om eindelijk te vervallen tot een vazalstaat van Rome.

Daarna werd het verdaan en de Joden dwalen voorts rond en vinden geen rust voor het holle van hunnen voet.

Een eigenaardige tijd in de dagen van Zacheria. Er komt wel weer een tempel, toch terwijl de jongen uitbundig zijn in 't juichen en zingen, breken de stemmen der ouden: ze hadden het gezien hoe deze tempel niet vergeleken kon worden bij dien tempel van Salomo. 't Werd minder.

Het koninklijk huis schijnt geheel afgebroken. Er is nog wel de prins Zerubbabel, doch waar is de luister van David's huis?

Er is nog wel een betrekkelijk groote schare, doch wat zijn de kleine 5000 vergeleken bij de twee millioen die uit Egypte togen met gezang en met gerei?

Er is nog het woord des Heeren in de profetie van Zacheria; nog een weinig tijds en de stem van Maleachi zal verstommen en een akelige stilte gevonden worden aan deze zijde van den Jordaan. Het Woord des Heeren wordt dierbaar en er zal geen open gezicht zijn voor 400 lange jaren.

En Israel, naar zijn geestelijken kern, zal zingen, terwijl de oogen breken in zilte tranen: "Zal dan de Heere in eeuwigheden verstooten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn? Houdt Zijne goedertierenheid in eeuwigheid op? Heeft de toezegging een einde, van geslacht tot geslacht? Heeft God vergeten genadig te zijn, heeft Hij Zijne barmhartigheden door toorn toegesloten? Selah.

Ze zullen de klaagpsalmen vaak nagelezen en nageweend hebben in die dagen. Straks kwamen de geloovige ouden terug van de inwijding des tempels en weenden hun hart uit tot God.

Dat volk nu moest getroost.

Het moest duidelijk gemaakt worden, dat God een groote verandering teweeg ging brengen in den naderenden dag van het Nieuwe Verbond. Het rijk der typen en der schaduwen moest overgaan in het schoonere rijk van den eeuwigen Zoon. De Oud-Testamentische profeet, priester en koning moet plaats maken allengskens voor Hem die alle ambten in Zich samentrekt. De tempel moet verwoest, want Hij die geboren werd in Bethlehem's stal is de vervulling van den Tempel Gods. Het volk zal straks niet meer behoeven te aanbidden, noch te Samaria, noch te Jeruzalem: ze zullen, een iegelijk aanbidden in Geest en waarheid. Straks zal den vrome toegezegd worden: "Want *gij zijt de tempel des levenden Gods!*" 't Is omdat Jezus in hen gaat wonen.

Dat heerlijke van den Nieuwen Dag moet langzamerhand geopenbaard worden. En allengskens worden de glories van het Oude verduisterd en weggenomen door God. Er moet niets meer zijn, waar de vrome aan zal hangen, als Jezus komt. Zoodat Simeon de vervulling van al het Oude zal zien en het aangrijpen, ja, in zijn armen dragen: Nu laat Gij, Heere, Uwen dienstknecht gaan in vrede!

Ziedaar het eigenaardige in de dagen van Zacheria.

Hij wijst niet terug naar David: hij wijst vooruit naar David's Zoon. Hij tuurt niet met betraande oogen naar de openbaring van groote kracht en geweld bij de uitvoering uit Egypte, toen de hemelen streden voor Israel, doch met jubelende klanken zingt hij van den Pinksterdag: "Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden!" Zooals Joël, ziet hij de meerdere glorie van den dag, dat God spreken zal: Zie, hier ben Ik! Zie, hier ben Ik! En, let wel, *in uw hart!* Dat is de glorie van het Nieuwe Testament.

Niet langer zal het geschieden door kracht en geweld, doch door Gods Geest zal het geschieden. Nooit zal het volk van God meer uittrekken met het letterlijke zwaard om de oorlogen des Heeren te strijden, zooals vooral David dat deed. Jezus zal zeggen: Steek uw zwaard maar weer in de scheede! Door Mijn Geest zal het geschieden. Het zal een kracht zijn en geweld, hetwelk gespeend zal zijn aan aardsch vertoon; het zal kracht en geweld zijn van Goddelijken oorsprong: "en welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons die gelooven, naar de werking der strekte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij hem uit de dooden heeft opgewekt en Hem heeft gezet aan Zijne rechterhand in den hemel, verre boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij, en allen naam die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomende, en heeft alle dingen Zijnen voeten onderworpen, en heeft Hem der gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen . . . ." Dat kon van David, noch van Salomo ooit zoo gezegd! En alles door den Geest.

Ach, die kracht des Ouden Testaments, dat vreeselijk oorlogszwaard richtte zich slechts tegen Amelek, Egypte, Kanaäniet en Filistijn; doch waar bleef het zwaard tegen de zonde? En de onreinheid?

Dat zou anders worden als Goddelijke kracht zich zou richten tegen de zonde en de onreinheid. O ja, onder de Oude Bedeeling was die kracht van het zwaard ook Godes kracht, doch de kracht Gods die tot openbaring kwam in

het Nieuwe was zoo ongeëvenaard grooter en heerlijker. Ze richtte het Israel der eeuwen op uit de diepte der hel tot de heerlijkheid des Nieuwen Hemels en der aarde. Toen zij Jezus uit de dooden ophaalde. En Hem in den hemel zette verre boven alles . . . .

Dat is het eigenaardige van Zacheria's dag. Hij moest het volk, dat weende om het vergaan van oude grootheid, liefelijk troosten.

Dat doet hij als hij triumfantelijk uitroept, dat er een fontein geopend zal zijn voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem; en die fontein zal haar wateren doen sproeien tegen de zonde en de onreinheid! Kan het nog schooner?

O die zonde en die onreinheid! Wat monsters die ons in bedwang houden, die ons knellen met een doodelijke knelling, die ons klaarmaken voor de plaats die bereid is voor den duivel en zijne engelen. Dat is toch immers de eenige reden waarom wij schreien en weeklagen vermenigvuldigen? Ze maken ons zwart en onooglijk voor het aangezicht van God en Zijne Engelen en dat niet alleen, doch "de doode lichamen der lieden die tegen Mij overtreden hebben . . . . zullen allen vleesche een afgrijzing zijn."

De ziel die zondigt heeft God verloren; zij is God kwijt, zij mist Hem geduriglijk. En dat maakt ons leelijk en daarom worden we onrein.

Doch in David's huis en in het midden van Jeruzalem wordt een Fontein geopend. Wat is het anders dan de komst van Jehovah in het vleesch? Het staat toch in onlosmakelijk verband met het onvergelijkelijk schoone vers in 't voorafgaand hoofdstuk? Luistert: Als de Geest der genade en der gebeden zal zijn uitgestort zullen ze Mij zien, Dien zij doorstoken hebben. En Johannes zegt, dat toen Jezus doorstoken werd deze woorden vervuld werden.

Een fontein is een preek.

Zoo als alle dingen in deze wereld preeken zijn. Het zijn de sermoenen Gods waardoor de dingen van het Koninkrijk Gods *geschieden.* Markus 4:11.

Een fontein is een preek die als eerste punt heeft: het onwederstandelijke. Het geheele huis Davids loopt bij God weg, is God kwijt, mist Hem altijd in de geheele openbaring van dat huis. Doch die fontein raakt hen en kan hen niet missen. Onwederstandelijk is de kracht van Jezus: Hij is de Herder die het verloren huis van David opzoekt in de hel. Geen smart is er gelijk Zijne smart in dien langen en bangen weg naar de hel. Doch door niets laat Hij Zich afschrikken: Ik moet Mijn verloren schaap zoeken en vinden. En het gevonden hebbende legt Hij het op Zijne schouder en zingt nu blij temoe, God een lofzang toe: Ik zal Uw Naam Mijne broederen vertellen. Zij waren den Naam kwijt: In Christus ontvangt ge den Naam weer. "Die Naam, zoo heilig, groot, en goed!" En alhoewel David's huis halsstarrig is en een hoerenvoorhoofd heeft, het kan zich niet ontworstelen uit den greep van den onwederstandelijken Jezus. De opborrelende wateren van Bethlehem's Bornput *zullen* hem besproeien.

De Fontein is ook beeld van het overvloedige. Daar is toch zooveel in Jezus. Er was veel in Salomo: de koningen van Sheba was ontzet. Er bleef geen geest meer in haar, toen ze al de schoonheid van Salomo zag, mitsgaders zijne wijsheid. Doch die schoonheid taant en verbleekt bij de schitterende schoonheid van Jezus, mitsgaders Zijne wijsheid. Overvloedig? De rivier Gods is vol waters. Tot in der eeuwen eeuwigheid zal die fontein vloeien en nimmer verdrogen.

Hebt ge uit dien bornput gedronken, mijn broeder? Welnu, er is nog meer, voor U en voor de broederen van David's huis en voor alle inwoners van Jeruzalem. En als de eeuwigheden voortrollen als baren van de oneindige oceanen des eeuwigen daarboven bij God, dan nog zal die Fontein vloeien als ware er nooit een druppel van geput. Want die Fontein is het hart van God. En dat hart is eeuwig voor ons open.

Eindelijk, die wateren welke opborrelen uit de Fontein Davids zijn ook beeld van reiniging. Er is mij verteld, dat vrouwen ergens alle vuile kleederen in de bronnen werpen en ze voorts vergeten voor tijd en wijle. Straks kwamen ze weerom en vonden de kleederen wit als sneeuw. Dat water werkte reinigend.

Zoo ook de Fontein in David's huis. Het is Jezus. Het is beeld van het allesreinigend bloed van den Nazarener.

Werd ge in die wateren reeds geworpen? Dan zijt ge rein als pasgevallen sneeuw. De Fontein is geopend tegen de zonde en de onreinheid.

Als ge te voorschijn treedt uit die Fontein herkent ge uzelf niet meer: al het oude een leelijke is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden. Zoo is de jubel van Paulus, die ook gewasschen wierd in het allesreinigende bloed van Goël. Hij is de Zonde-Vernieler.

En als de zonde vernield is en de onreinheid weggewasschen, dan ziet ge vreemde, wondere gezichten: "En een uit der ouderlingen, antwoordde, zeggende tot mij: Dezen, die bekleed zijn met de lange witte kleederen, wie zijn zij, en van waar zijn zij gekomen?" Doch Johannes wist het niet. "En ik sprak tot hem: Heere, gij weet het. En hij zeide tot mij: Deze zijn het die uit de groote verdrukking komen; en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen en hebben hunne lange kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams."

En de ouden van dagen met alle vromen in de eigenaardige dagen van Zacheria hebben hunne tranen gedroogd en voorts gestaard naar de toekomst. En Simeon was hun product en hij zette dit turen voort: hij werd oud. Doch ingaande in den Tempel zag hij de Fontein en zong den lofzang van Simeon. Hij traande niet meer.

Zult ge dan eindelijk ook eens zingen, mijn broeder? De Fontein is geopend. Juich nu, treurend Golgotha! Ziet, stroomen van water des eeuwigen levens! G.V.

Counterfeits Of The Kingdom

Because of outward, external, unessential things, brother would destroy brother at Rome. (Romans 14.)

All because they did not fully understand, that God beholdeth the heart and not the face.

God is God. He cannot be pleased with rivers of oil, ten thousands of rams, nice, pious faces, while the heart of man is far from thoughts of the Almighty. David lifts up his voice and weeps: Thou desirest not sacrifice, else would I give it.

Ah, if God only would desire sacrifice, that is, money, bodily movements, the keeping of the assemblies, new moons and sabbaths: how pleasurable for the flesh would then religion be! Then we could be an object of God's lovingkindness and at the same time we might safely murder the brother! How exceedingly nice that would be! We then might safefly damn him and curse him and rail at him, or rather, behind his back so that we reduce his name and repute to frazzlings—and then turn in our prayer-chamber and with honey-sweet words approach the Almighty and sing, ever so sweetly: Oh, how love I Thy law!

With the face of an angel and the heart of the devil himself before the great white Throne! Ah, a Paradise for the detestible hypocrite! "I thank Thee, God, that I am not as other men are, extortioners, unjust, adulterers, or even as this publican!" Of course, we all have our publican judging eye. Not only do we reckon ourselves to be better than the rest, but we needs must have a handle for all the rest, on whom we may pour out the vials of our scorn, condemnation and damnation. "Or ever this publican!" But, I, oh, God! I am much better. Thy heaven will be heaven only because I adorn it. Art Thou not pleased at the acquisition of my glittering self?

All because it is so difficult to learn the first lesson in the art of pleasing God.

We will keep days and months and years; we will drink and eat the spiritual food; we will hasten our footsteps and keep our face from smiling, while the noisy laughter be damned! We will do all this and at the completion of the day ask the Lord of the heavens and the earth: Am I not nice? And is the rest not abominable? And preening and strutting and glittering in tinsel of selfpraise we continue on our sojourn,

That is the man who pockets the counterfeits of the Kingdom, while the waters of Life eternal flow away under the icy surface of his Pharisaical selfrighteousness. O, God, how longsuffering and forebearing Thou art with us!

And yet we say sometimes: If it lay with me, I would save the entire world and not only the elect. The liars. If it lay with me, I would only save me, for I love only me. The age-old sin: Ye shall be as gods. That is, selfsufficient and allsufficient. Are we not? Another word for it is selfishness, that is, when the creature attempts to clothe himself with Divine virtue.

We might as well admit it: we are all abominable sinners in this respect, and no one is without this pharisaical selfrighteousness, while damning the brother.

Nay, the Kingdom is not meat and drink. Perish the thought. God has something better in store for us.

What then is it? What are the things of the Kingdom?

Turn to Romans 14:17, 18 and there we read the definition of the things of the Kingdom: They are: righteousness and peace and joy in the Holy Ghost.

Sang the poet: "Hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God?"

Ah, that is the question! How shall I appear righteous before God's throne?

Nay, there is not a speck of this righteousness with you or with me, brother. We are unrighteous. Hence, the question, the wailing cry: How shall I appear righteous while I am crooked and perverse?

We are crooked. In thought, word and deed. In all the issues of the heart. For the heart itself is: "deceitful above all things, and desperately wicked, who shall know it?" Jer. 17:9.

And the most abominable picture of such a state is when our flesh comes in contact with the Kingdom; and we try to acquire righteousness by the deeds of the flesh. Abhorrible counterfeits! Then the face, bodily movements, deeds of the body and honeyed words form a terrible antithesis to the heart that is like a den of grasping, ravening wolves.

And God's Son utters the indescribable curse on it: Woe, woe unto you!

Righteousness: how different it is from our counterfeits!

It is the will that wills the highest Good!

That is the reason why God is righteous. He wills only the Highest Good, that is, Himself. In all the willing and loving and praising, God is ever directed to Himself. Hence all His ways are righteous: just and right is He.

Nothing can ever come into that path of the Almighty to obstruct it. His eternal will it is to save His own church so that she might be to the praise of His glory. But that church is in the depth of hell! Never mind. But in order to save her, God must come Himself to save her and that through the untold humiliation of the Son! Never mind. But that means that God will have to shed His own blood on the Cross in the nature of man! Never mind, I am RIGHTEOUSNESS. Hence, the Cross, where the everblessed Jesus becomes a curse for His bride, she who became a whore historically.

It is the righteousness of God revealed in history.

And that righteousness of God that shines in the death and resurrrection of the Christ, becomes our own in the way of faith.

Then we draw as it were that righteousness in us, then the Lord imputes that right thinking, willing and desiring before the face of God unto us and we are righteous before Him. Fulfilling His immutable decree where we were righteous in Christ before the world began. Oh, blessed thought.

And on the basis of that justification we become righteous.

Right thinking.

Will you notice, my brother, how it acts? Come then with me and we will go to the temple. Behold that wretch! His name is publican. He is the offscouring of respectable (sic!) society. All but the lowest rascals shun him. But listen, nay, look. He remains in obscurity as much as possible. Yonder stands the glory of Israel's commonwealth: the Pharisee. But my publican stands in the shadows. Also, mark you well: he smites his breast which is the outward token of inward penitence. And now listen: Oh, God, be merciful unto me, the sinner!

It is the first inkling of the righteousness of God.

Oh, show me a man or woman who is justified before the throne of God and I will show you a person that is meek and lowly. I will show you that justification before God and His holy angels goes hand in hand with the right evaluation of self and the brother. Ah, then the brotherhood and sisterhood is far superior than I am. I am so wicked. That is the speech. And they are much better than I am. I am the chief of sinners.

Nor could it ever be any different. Of course, I will admit that we see one another's sins. And they grieve us too. But, here is the point: We see our own heart and we cannot see the hearts of our brethren. Therefore the justified soul is much more grieved about himself than about the brother. He leaves the brother to God and hastens to upbraid himself. Oh, God, be merciful to, THE SINNER. That is: the sinner above all sinners.

All because right thinking and right willing has descended through the Holy Ghost into his inmost heart. And by the lovable light of such life he beheld the movements of sin.

And following it he would cleanse himself. In a word: he hungers for more righteousness. He wants to be acceptable to God, nay, not through his own works but through the life and walk of sanctification that is the gift of God and the handiwork of Christ's Spirit.

And as a first corollary heavenly peace descends into his turbulent soul.

Peace, how wonderful a boon!

Three things ought to be remembered when we are discussing this wonderful gift of God, this fruit of righteousness.

Firstly, that it is harmony with God. And that ought to be clear. When a soul does the same thing God does, that is, seek God as the highest good as to his willing, thinking, loving and praising, then it must follow that he is in step with God's own life, for God does the very same thing eternally. When my regenerated and justified sinner sings: Oh, God, how good Thou art! then it constitutes the echo of the same speech of the Triune Covenant life. For that is also the recurrent theme in the eternal Song of God's love and friendship. Such is peace, wonderful peace.

And, secondly, because such life of harmony with God's own life is ordained by God, is ordered by Him for the rational creature, such peace is the life that is lived according to the Law of God. It is the continuous life of the justified sinner to be in conformity to the Law of the 10 commandments. It is his rule of life, his only rule.

And, thirdly, such life springs from the love of God. The same Spirit that justified him spread abroad that love in his heart, causing it to be the mainspring of all his thinking, speaking and acting. His life becomes more and more the manifestation of the love of God.

We sing of all three in one solitary line: "Wat vree' heeft elk die Uwe Wet bemint!"

Small wonder that such a soul is joyous in the Holy Ghost.

It is the second corollary ot the righteousness of God which is his portion.

He is the only one who has the right and the fitting wherewithal to be glad.

No, it is not the boisterous laughing of the worldlings. It is far from the insane yelling of godless glee.

It is the feel of the well-being before the eyes of God and His angels. It is the cause of his song: It is well with my soul. He realizes that all things are for him, because God is for him in Christ. He is joyous because he knows that his indwelling righteousness, wrought by Christ's Spirit is the firstfruits of a wonderful harvest, against the time when he shall dwell in a world and in the midst of a commonwealth that shall abound in this same righteousness.

The firstfruits of more than angelic joy. "Ze juichen, ook zingen ze!" G. V.

ERROR

Those who file their Standard Bearers, please, take notice that the last issue should have been marked Vol. XII, No. 4, Nov. 15, instead of Vol. XII, No. 3, Nov. 1.

De Wijsbegeerte Der Wetsidee

Dr. Dooyeweerd houde het mij ten goede, als ik mijn eindoordeel over het belangrijke werk door hem geleverd opschort, tot ik ten minste alle drie boeken dezer *Wijsbegeerte der Wetsidee* grondig heb kunnen bestudeeren. Het tweede boek snuffelde ik wel door maar degelijke bestudeering zal moeten wachten, tot ik meer tijd tot mijn beschikking heb dan thans het geval is.

Het derde boek ontving ik nog niet.

Intusschen besluit ik deze bespreking met de volgende opmerkingen.

1. Met groote belangstelling heb ik het werk van Dr. Dooyeweerd gelezen en het eerste boek doorgewerkt, zooals ik dat ook deed met *De Reformatie der Wijsbegeerte* van Dr. Van Vollenhoven. Ik hoop mij verder in hun gedachtengang in te werken en zal gaarne kennis nemen van alles, wat ze verder op het gebied der wijsbegeerte zullen ontwikkelen. Gaarne zou ik van den uitgever willen ontvangen alles, wat mij hierin zou kunnen dienen.

2. Ik ben geneigd te gelooven, dat Dr. Dooyeweerd ons metterdaad de grenzen aanwijst, binnen welke de Christelijke Wijsbegeerte zich zal hebben te bewegen, en dat hij tevens beginselen aankondigt, die eene christelijke wijsbegeerte zullen moeten beheerschen in onderscheiding van de ongeloovige philosophie.

3. Het is mijn overtuiging, dat deze beginselen zich juist concentreeren om de wetsidee en dat Dr. Dooyeweerd het eigenaardige van zijne beschouwing niet kernachtiger had kunnen uitdrukken dan door te spreken van de *wijsbegeerte der wetsidee*. Het is metterdaad uit het oogpunt van de wetsidee, dat de antithese tusschen het geloovig en het ongeloovig denken eerst recht in het licht kan worden gesteld. De term *scheppingsidee* zou niet alleen aanstonds op een bepaalde stellingkeuze wijzen, maar ook te beperkt zijn. Het is juist op de wetsidee, dat de ongeloovige, humanistische wijsbegeerte in den grond staat tegenover de christelijke. Dit kon worden verwacht. Het valsch-religieuze beginsel der humanistische wijsbegeerte is ten slotte het diepe beginsel der zonde: "Gij zult als God zijn zelf bepalende de wet", toegepast op het wijsgeerig denken. De term *wetsidee* moet worden behouden.

4. Ook na herhaald lezen van hetgeen Dr. Dooyeweerd dienaangaande schrijft, is het voor mij nog altijd een open vraag gebleven of de werkelijkheid niet meer is dan *zin*. Dat Dr. Dooyeweerd niet vervalt in "idealisme" in den zin, dat het verabsoluteerde transcendentaal bewustzijn subjectief den *zin* in de werkelijkheid, die op zichzelf *zinloos* is, *legt*, is goed duidelijk. Maar het is voor mij de vraag altijd nog of het gevaar niet meer dan denkbeeldig is, dat we door alleen te spreken van de zin-zijden der werkelijkheid, ten slotte toch niet vervallen in *zin-isme*. Is de aan het wijsgeerig denken transcendente *zin-totaliteit identisch* met *Zijn* der Archee? Is de creatuurlijke werkelijkheid meer dan zin?

5. Ik meen, dat het Schriftuurlijk begrip "hart" een eenigszins anderen inhoud heeft dan Dr. Dooyeweerd er aan geeft. Wel zijn uit het hart de uitgangen des levens, en wel heeft daarom dit begrip groote beteekenis voor de religieuze instelling, zoodat de antithese zeker altijd tot dat "hart" zal moeten worden herleid. Maar ik meen te kunnen aantoonen, dat het "hart" toch slechts uit geestelijk-ethisch oogpunt het uitgangspunt is van de "uitgangen des levens".

6. Op mij liet Dr. Dooyeweerd den indruk, dat de theorie der gemeene gratie niet een integreerend deel van zijn wijsgeerig systeem uitmaakt en er daarom niet bij past. Zij wordt er bij gesleept, ik weet niet waarom. "Gaven en talenten" behooren immers niet bij de "genade", maar bij de "natuur". Zij zijn kapitaal, waarmee zoowel de ongeloovige als de geloovige wijsbegeerte werkt. Juist daarom is immers de antithese tusschen beide geen natuurlijke, maar een geestelijke. Voor beide geldt het, dat tweemaal twee vier is en dat de rechte lijn de distantie is tusschen twee punten. Maar daarom geldt voor beide *de* waarheid niet. Op het standpunt der gemeente gratie, zooals deze door Dr. A. Kuyper werd ontwikkeld, moet echter ook de geestelijk-zedelijke antithese vervallen.

Doch Dr. Dooyeweerd mag mij rekenen tot zijne sympathieke discipelen, die met ware belangstelling gaarne verder nota nemen van hetgeen hij verder mag ontwikkelen.

H.H.

Deacons convention will be held D. V. Wednesday evening, Dec. 11 at Holland, Mich. All Protestant Reformed deacons and deacons-elect are urged to attend.

The Committee.

NOTICE

Ministers, Please! There is need of sermons, especially in the English language, to supply the reading services of our vacant churches. Please send in some of the sermons the classis has requested of us as soon as possible.

Consistories, Please! Kindly return sermons you received for reading services in your own churches. Others need them. Due to negligence on the part of various consistories the sermons we did receive are not doing the work they should.

R. Veldman,
Sioux Center, Iowa.

Election Preaching And The Demand Of Repentance

Was there ever a time that the world was as full of churches and of preaching as today? Was the world ever as religious? To both of these questions we must answer no. But is the preaching of today in ninety-nine percent of all these churches, really preaching? Is it the proclamation of the Christ of the Scriptures, and of God-Triune revealed in Him? And again the answer is no. It is the preaching of a Christ, who is the fancy of man, and of a god of man's imagination; who is but vanity, a nothing. Vain would it therefore be, to ask these preachers the question: What is election-preaching, and what is its true relation to the demand of repentance.

But let us turn to the one percent that is left. Ask the majority of these churches, what they understand by the preaching of election, and you will be amazed at their stupidity. Fact is, that to most of them election-preaching, is a thing of the past. The only place election has in their preaching, is that it is a *topic* spoken on once or twice a year at the most. For the rest, you look in vain for it in their preaching. Much stress however is laid on the demand of repentance. At first notice, one receives the impression, that this is very orthodox indeed, and that there is nothing amiss. But upon closer observation, we notice that the demand of repentance is so proclaimed, that it is a denial of election. The question inevitably arises: Is it contradictory to proclaim the demand of repentance, and at the same time to have election-preaching?

This latter question is one which repeatedly arises in connection with the election-preaching of our Protestant Reformed Churches. Various individuals visiting our church-services, have remarked concerning the preaching: "Het is wel Gereformeerd, maar we missen het element van den *eisch* tot bekeering." Man is after all responsible, so they reason. To always preach election is somewhat dangerous, for this will make men careless. We really would feel at home in your churches, if only you would place more emphasis on the *demand* to repent. Truly, this is challenging. Must we leave this challenge pass unnoticed? If this challenge be true, is it not imperative, that we take cognizance of this fact, and have the proper emphasis in our preaching? On the other hand, if this accusation is false, is it not our God-given duty, that we show the fallacy of it, so that the truth may reign? Further comment would be superfluous.

It is to this question that I would call the attention of our reading public in this article. For the sake of clarity, let me here state, that in the discussion of this subject, I wish to call attention to the following propositions. 1. What is to be understood by election-preaching. 2. The Scriptural significance of the demand of repentance. 3. The seeming incoherence between election-preaching and the demand of repentance. 4. Only election-preaching allows for the demand of repentance. *What is to be understood by election-preaching?*

Election-preaching is preaching which is governed by, and rooted in election. It is preaching of which the very keynote is election, so that always and again the true harmony and the beauty of God's electing grace comes to its own. Never may there be a sermon in which this is not true, shall it be preaching of election. We all know, don't we, that *election* is the very heart of the church, the "Cor Ecclesia"? This is true, first of all of the very life of Gods church. There is not a heart that throbs with love for God in His church, but what this throbbing heart is rooted in election, the electing grace of God. True piety is always election-piety. No different is it with the confession of the people of God. Election is the very heart-beat in every truth of Scripture. Therefore, we must not merely say, that election is a truth of Scripture which must be taught alongside of other Scriptural truths. He who would maintain this aims beside the point. Election is not merely a truth among others, but it is the very heart of all truth. Take away election and you have nothing left. Just as certain as our physical life would cease, if our heart-organ would be removed from our body, so surely is all preaching dead, that is not election-preaching. There is not a passage in Gods Word, which does not in some way stand in a real and living connection with Gods election.

I would go so far as to say, that even though Scripture did not contain the classic election passages, this would in no way alter the fact, that election is the very heart of all the truth. Think merely of the line of Gods Covenant as it is maintained by Him from generation to generation. Is not this election? Is this election of God not the keynote of history. Or to express it differently, is not history itself the unfolding of Gods election and reprobation. Is not all history the continual unfolding of "Jacob have I loved, and Esau have I hated." Is not heaven and earth one great speech to this same effect? The Electing and Reprobating God, Who really is GOD, is the heart of all election-preaching.

Whatever phase of Gods truth we then study, our study will always be determined by this undeniable principle of election. Let us attempt to demonstrate this. Let us study the doctrine of the creation of man, his fall, his very nature, his place and calling in creation. If we are to preach on these truths, are we not going to ask ourselves the following questions? What is the relation between these truths? Why was Adam created

as he was. Why must he occupy the position of prophet, priest and king? What was his relation to God? Why must Adam fall? And upon inquiring into these questions, does it not become clear that Gods election determines all? And is it therefore not true that as soon as one truly begins to do justice to the Truth in preaching, he will be an election-preacher. It is in one word unavoidable. Thus it will be when preaching on the work of Christ, the application of Christ's merits to the hearts of the redeemed. So also when speaking of the church, the means of grace, etc. Always the preaching will be guided by election.

It will be plain to all that to preach on election, and to preach election, are two different things. The former is done by many; the latter by few. One can therefore never preach on election, and still preach election, while it is also possible that he often preaches on election, and still never preaches it. The preaching on election must also be election-preaching.

The Scriptural significance of the Demand of Repentance.

The word "repentance" as the Greek original "metanoia" litterally means: to turn back, turn about in our mind. In Scripture "repentance" always designates the complete change of our whole life, from a spiritual ethical viewpoint. It designates the complete change of our heart, from whence are the issues of life. Therefore it designates a change in our *thinking* and *willing,* as its spiritual direction. As such, repentance is always a turning away from, a fleeing from sin, and returning to God, in seeking to keep His commandments. This is very clearly stated in Acts 26:20 where we read: "But showed first them of Damascus and at Jerusalem, and throughout all the coasts of Judea, and then to the Gentiles, that they should *repent and turn to God,* and do works meet for repentance."

Whether repentance is genuine or not is always evident from the fruit of man's life. The walk of our life must always be in perfect agreement with our repentance. This is necessarily so. When we turn to God, this expresses itself very positively in every manifestation of our life. Therefore Scripture emphasizes the need of fruits meet for repentance. A man who repents of sin and still clings to it, never repented.

The possibility of all repentance on the part of man, is only to be found in the principle of the life of regeneration. The unregenerate sinner cannot and will not repent from evil; he loves wickedness and hates righteousness. Except a man be born again, out of water and Spirit, the things of God and of His kingdom are strange to him. This is a principle, as we shall presently have occasion to see, which we must never loose sight of. It is but all too often, that this is forgotten, and that repentance is preached, as if man has the inherent power to repent. This he has not.

Repentance is only to be found in the living church of Christ. It is one of the gifts of grace which Christ has merited for His people. Jesus therefore teaches us expressely in Matthew 9:13 that He is come to call unto repentance not the *righteous* but *sinners.* And as the student of Scripture knows the righteous are here unregenerated, wicked who are righteous in their own eyes. Sinners are they who by virtue of the illumination of Gods Spirit see the greatness of their guilt and sin, These the Son of Man always calls to repentance, that is, effecually to repentance.

Sometimes Scripture speaks of repentence in the narrow sense of the word, as the first dawning of the light of grace in the spiritual consciousness of the regenerate sinner. But this is not always the significance of repentance in the Word of God. Repentance is not an act which can be completed in one moment of our life. Daily we must repent. Repentance is, taken in this latter sense, the same as sanctification. It is then the putting off of the old man of sin, and the putting on of the new man, created unto righteousness and holiness of truth. And when Scripture speaks of repentance, it is generally in this latter sense. This latter observation throws a great deal of light on the proper emphasis that should be placed on repentance in election-preaching to the congregation.

Now Scripture always comes with the *demand* to repent. Both John the Baptist and Jesus begin their preaching by saying: "Repent ye, for the kingdom of heaven is at hand." Matt. 3:2; 4:17. Let us not forget that this "repent ye" is not a plea, an invitation to repent, but a demand. A demand always comes with authority and is rooted in sovereignty. The demand to repent is always rooted in the sovereignty of God. Change this demand to repent into an invitation, and you have denied God's sovereignty in so doing. As long as God is God therefore the demand to repent remains. This demand therefore remains even into hell. Disobedience to this demand is always awarded with destruction. The root of this demand is therefore God's sovereignty. He is Lord of heaven and earth.

This demand was given to Adam in the state of righteousness. True, not to repent, for there was nothing to repent from. But God's demand was perfect obedience. This demand of perfect obedience is not changed after the fall of Adam, for God is unchangeable in the beauty of His sovereign goodness. The demand of perfect obedience for sinful man is the demand of repentance. One can only be obedient to God after the fall, by turning away from evil unto the service of God. The positive demand of repentance is therefore briefly:

the keeping of Gods law from the principle of love. And this God *demands.*

The seeming incoherence between election-preaching and the demand of repentance.

We must not forget in this connection that the demand to repent comes to reprobate and elect without distinction. The effectual calling unto repentance comes only to the elect. *But the demand is for all.* This on the one hand. Election preaching stresses that repentance is only in the elect and regenerated sinner. How can there be a demand for all to repent? This is briefly the seeming incoherence.

The conflict between these two is only the creation of misconception, due to an approach which is Arminian to the core. The difficulty is created by the erroneous conception of the *demand* to repent. This demand is so explained that it is changed into a plea, an invitation, an offer, a request. The "repent ye" of Scripture is changed into "Won't you please repent. Now you still have the opportunity. You are still in the day of grace. Tomorrow it may be forever too late." This is exactly what the demand amounts to with those who cannot harmonize election-preaching and the demand (?) to repent. Small wonder that these people cannot feel at home in those churches where election-preaching is maintained! Such preaching of repentance stands diametrically opposed to election-preaching, where the one is found, the other cannot be. The one excludes the other.

When people come to us and say, I enjoy your preaching but think the demand of repentance should be emphasized more, beware! We do preach repentance, but the Scriptural-reformed *demand* of a severeign God, and not the *plea,* the *invitation* of an Arminian idol. This latter may be seem to be strong language, but it is the truth. The clamor for repentance-preaching in opposition to election-preaching is out of evil, will give the death-blow to all preaching.

Only election-preaching allows for the demand of repentance.

This is denied by no one who understands election preaching. The preaching of the full revelation God-Triune in Christ Jesus, the Savior of His elect, surely does not exclude the *demand* that all repent. The demand is rooted in Gods sovereign goodness.

Obedience is the work of grace in our hearts. And even though the wicked reprobate never can be nor will be obedient and comply with God's demands, this in no way alters God's demand. The demand stands. And it is only election-preaching that consistently proclaims this demand. As soon as election is forgotten men try to compromise with the sinner in the preaching; God in heaven is forgotten and man becomes the chief concern. The *demand* becomes *invitation.*

Thus it is in view of the elect congregation. God's demand remains also for them. It is true, we are not under the law but under grace. Does this mean that God ceases His claim of perfect obedience? We know better. By the principle of regeneration obedience becomes possible. Standing in this obedience we stand in the liberty of Christ Jesus, living according to God's eternal demand of obedience.

May this demand ever be preached! For the *demand* of repentance not only allows for election-preaching, but is election-preaching. The only standard in the sanctified life is God's demand. And thus maintaining the demand of perfect obedience can we ever hope to be pure from the heresy of Arminianism. May God give us grace to persevere in this our calling that no one take our crown. And may be perfect as He is perfect by His grace! Geo. C. Lubbers.

Questions

H. V. H. of G. R. Mich. asks us:

1. In Matt. 7:13 and Luke 12:24 the Lord speaks of a strait gate and a wide gate. Is the meaning that the gate must be conceived as being at the end of the way or at the beginning?

2. Has the gate spoken of in Rev. 22:14 the same meaning as to its position?

Answer:

1. As I understand it the Lord is speaking of seeking and entering into the Kingdom of heaven and of walking in the way of that Kingdom *here upon earth.* For that reason, and also because of the word order (the gate is mentioned first) I take it that in Matt. 7:13 the gate is conceived of as at the beginning of the way. In Luke 13 the conception is somewhat different. There the word of Jesus is an answer to the question: Are there few to be saved? And there the way is not mentioned at all. And yet, even there the thought seems to be that *now,* in this life, we must always strive to enter in at the strait gate.

2. In Rev. 22:14 the reference is clearly to the gates of the New Jerusalem. There is no mention there of a *strait* gate, but simply of the gates of the city. Nor is there any mention of a way. The way is finished, the saints have kept the commandments of the Lord, and I do not imagine that for them the gates into the city of final glory are strait anymore. All suffering and temptation are at an end. H. H.

Ingezonden

Waarde Redacteur:

Daar wij gaarne anderen willen vertellen van onze blijdschap verzoeken we, dat ge het volgende wilt plaatsen in onze Standard-Bearer. Bij voorbaat onzen dank.

Niet vaak hoort het lezend publiek van onze gemeente te Rock Valley. En dan reken maar naar het oude spreekwoord: geen nieuws is goed nieuws. Echter daar we bizonder goed nieuws hebben te vermelden nu, zullen we dit ook aan de Prot. Geref. menschen rapporteeren. Want er is wat bijzonders in ons midden gebeurd, dat niet alle dagen gebeurt. De gemeente te Rock Valley is weer gezegend met een eigen herder en leeraar, na vacant te zijn geweest, twee jaar en twee maanden. En alhoewel de tijden het niet mogelijk maken om te beroepen, toch gevoelden wij dat de gemeente er onder kwijnde, (inzonderheid het jongere geslacht). Dit noopte de kerkeraad en gemeente, dan ook, te beroepen. Onderscheidene malen moesten we echter een bedankje ontvangen. Doch laat ons een kleine schets geven van hetgeen we ondervonden met betrekking tot een eigen leeraar te hebben.

Na de klas van 1929 van onze Theologische School gegradueerd was, beriepen wij Cand. A. Cammenga, die tot ons overkwam om ons te helpen. Op Sept. 24, 1929, werd broeder Cammenga bevestigd door de Dss. Verhil en Vos. Vijf dagen later preekte onze nieuwe leeraar zijn intree predikattie, nemende als tekst, I Petrus 2:1-3. Onder de herderlijke zorg van Ds. Cammenga ging de gemeente vooruit. Niet dat we groot wierden naar de maatstaf der wereld, maar het geestelijk leven der gemeente ging vooruit, en bloeide. Bijna 4 jaren arbeidde hij in ons midden, en mochten we zeer genieten van de geregelde bediening des Woords en der Sacramenten. Wel was alles niet altijd rooskleurig, daar onze leeraar enkele maande zijn werk moest neerleggen, wegens ongesteldheid. Maar de Heere zegende ons. Echter kwam al te spoedig de dag, dat hij zijn afscheid predikte op Augustus 6, 1933, daar hij de roeping had aangenomen van de Los Angeles gemeente. Zeer troostvol waren de woorden des afscheids. Des morgens uit Deut. 31:8 en des namiddags uit Openbaring 3:11,12.

Toen begonnen de twee jaren van vacature, waarin wij enkele onzer dominees hebben beroepen, zooals de Dss. Kok, Vermeer en Verhil, als ook Cand. Lubbers. Ook hebben we in dien tusschentijd tezamen met Doon een beroep gedaan op Ds. Vermeer, en telkens het teleurstellend antwoord: Geen vrijmoedigheid om over te komen. Eindelijk gingen de gedachten der gemeenteleden en Kerkeraadsleden terug naar onze eerste liefde. Ds. Cammenga ontving dan ook de roeping uit gemaakt drietal, en verblijdde de gemeente, door die roeping op te volgen. Het was dan ook een blijde avond, toen de gemeente bijeen kwam op Oct. 3, 1935, om feestelijk onze leeraar te verwelkomen. Ja, niet alleen de leeraar, maar ook de juffrouw en kinderen. Want die kunnen we niet vergeten, hoe ze o.a. haar man bijstond in zijn ziekte toen hij de eerste maal in ons midden arbeidde.

De tweede bevestiging greep plaats Oct. 4, onder leiding van onzen consulent, Ds. G. Lubbers, die beide leeraar en de gemeente met gepaste woorden toesprak, uit II Petrus 1:19, wijzende ons allen op het acht hebben op het Profetisch Woord, dat zeer vast is. Behalve onze consulent, namen de Dss. R. Veldman en H. Kuiper deel in den dienst der bevestiging. De volgende Zondag, 6 Oct. 1935, hoorden we van onzen leeraar twee boeiende intree predikaties. Des morgens uit 1 Kor. 1:23,24, en des namiddags uit Jakobus 1:23-25. Make de Heere ons inderdaad daders des Woords, opdat wij gelukzalig mogen zijn in dit ons doen.

Wij gaan nu moedig voorwaarts. Wij zijn dankbaar voor de hulp, advies en bijstand ons gegeven door onzen consulent, alsmede ook voor de hulp ons verleend door de classis, in het toestaan van predikbeurten van verschillende Dominees. Maar we zijn dubbel dankbaar dat de Heere ons wederom eigen herder geeft, die in ons midden in en uit kan gaan. Wij als gemeente zijn blijde en wij gelooven ook Ds. en Mrs. Cammenga. Dat hij dan een rijke zegen zij in ons midden, en wij mogen wassen en toenemen in de kennis en genade van onzen Heere Jezus Christus. Wij hebben ook de diensten eenigszins veranderd, zoodat we nu om den anderen Zondag drie diensten hebben, één in de taal des lands. En nu zeggen we vaarwel aan het lezend publiek, tot er weer wat nieuws is van Rock Valley.

De Kerkeraad,
B. Lems.

A STATEMENT

Because of many inquiries that are being made as well as rumors that reach my ears lately, I feel constrained to make the following statement:

1. That no one has the right to use my name in connection with the publication by Mr. Doorn of the paper called *Church News*. The paper is entirely an undertaking of Mr. Doorn, which I neither oppose nor endorse.

2. That there is not and never was any agreement with anyone on my part to combine in some future time the *Standard Bearer* and the *Church News*.

3. That also this statement must not be construed as intending to either support or oppose the new publication, but merely as a request to all concerned to refrain from using my name in connection with it. H.H.

I am so glad! It is such rest to know
That Thou hast ordered and appointed all,
And wilt yet order and appoint my lot.
For though so much I cannot understand,
And would not choose, has been, and yet may be,
Thou choosest, Thou performest, Thou, my Lord.
This is enough for me.

F. R. Havergal.

Report of Men's League Meeting

On Oct. 31 a membership meeting of the League of Men's Societies was held in the Creston Protestant Reformed Church.

While the world, Babylon was celebrating its pagan and heathen rites, on this same evening throughout the world. Vaunting forth corruption and darkness, silliness and evil. We the people of God had a quiet and edifying meeting sponsored by the League of Men's Societies of the Protestant Reformed Churches of this vicinity.

After calling the meeting to order the President Mr. Boerkoel read from the Scriptures, and asked the President of the Roosevelt Park Men's Society, Rev. Kok, to open the meeting with prayer. The President welcomed the members, and in his opening remarks vividly impressed upon the audience, not to forget the great Historical Reformation of Luther's time. In which the Church was delivered from the Bondage of Roman Catholism and perversion. And especially we as Protestant Reformed Churches can commemorate this great event, since we stand in the direct lineage, with all the Reformations, through which it has pleased our Covenant God to preserve the rich heritage of the Truth of His Word.

The meeting now proceeded with the singing of psalms. And then a well prepared paper was read to us, from the Holland Mich. Society, by Mr. DeGoed, on the subject. The relation of the Men's Society to the Church. In the English language. Another paper on this same subject in the Holland language, was not delivered due to an emergency causing the brother from Fuller Ave., not being able to meet with us.

A short recess was declared during which time a lunch was served in the basement of the building. Coffee and doughnuts in great abundance appeased the appetites.

The discussion on the subject of the paper began after recess. Both the paper rendered and discussion, pointed to the Men's Society of the Church, as an organization organized, to train its members in the word of God, and the confessions of the Christian Church. Equipping them to be better Prophets, Priests, and Kings, unto the Glory of God, both in the Home and Church. So that they may be better able, to instruct their Children, the Covenant seed, in the way which they shall go. At all times being careful that the Society is not to take the place of the Church through its ordained Offices, in giving instruction in the Word of God. But rather the Society to be a meeting place where the Men of the Congregation gather to discuss, develop or broaden out on the doctrines the Church, and the Word of God teach, and applying them to practical Christian life, as this centers around the Home, and Brotherly Fellowship in the Church. Several questions along this line were answered, and the subjects appropriate for discussion in the Men's Society were enumerated upon.

Several more psalms were sung, and after an evening edifying those present, the meeting was closed wiht prayer by the President Mr. Boerkoel.

J. H. Kortering, Reported by appointment.

Grand Rapids, Mich., November 15, 1935

Rev. H. Hoeksema
Grand Rapids, Mich.

Dear Reverend Hoeksema,

Just received the new issue of THE STANDARD BEARER, and found an article by M. G. (Rev. M. Gritters) referring to my letter published in your issue of November 1, 1935. But how the Reverend has twisted my words! What implications he has put into my plain statements! Any reader can compare my letter with his article and see how amazingly M. G. has corrupted my statements. Under such conditions it is of course impossible to discuss the matter. As long as M. G. and others, "don't and can't hope that we shall unite again," it is no use trying to bring the parties together. But is such an attitude Christian, not to say Reformed? My protest was simply to make clear that the Chr. Ref. church does *not* teach that the unregenerate does good in the sight of God. Now, I wish to add an other protest, and may it be heeded. M. G. seeks his strength in putting *his* interpretation into the words of those who cannot agree with the stand of the Protestant Reformed Church. Against that I must protest. And if his insinuations mean to convey that I do not agree that common grace has its field of activity, and has a place in Reformed theology, allow me to put him right. Every contact with the world, what my eyes see, what my ears hear, convince me that common grace is present in the world and is doing its work in depraved sinful men the desire to be a "good" neighbor, to live honestly, to comply with human laws, but they do it for their own sake, not for God's sake. But according to human standards they are better than the Pharisee who does all these things also for his own glory, but under the cloak of religion. According to human standards much "good" is done by people who do not show any signs of the working of special grace in their hearts. That this "good" has no eternal value, that even in the day of days his "good" shall also condemn them, does not detract from the present value of that "good".

(How much value has the "good" a real God-fearing Christian does?)

If that "good" was not being done, this earth would be a still greater hell. I do not care whether you call it common grace, or God's restraining power. It is there, and no one can deny it. Not even M. G.

J. VanZwoll.